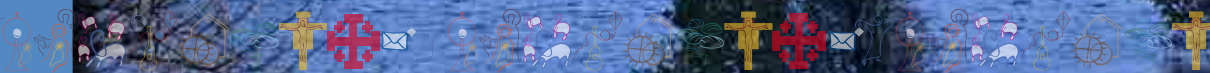

brat *frančišek* 2

*Manj pozorni smo na vodo
v drugih oblikah: slikovitih
oblakih, meglicah, rosi,
dežju, ki ga včasih željno
pričakujemo,
ob hudih nalivih
pa lahko vzbuja tesnobo.*

- Hvaljen, moj Gospod, v sestri vodi
- Kateheze OFS
- Duhovni vikend OFS v Piranu

- ✉ **Urednikova beseda**
- 4 **Frančiškova duhovnost**
Hvaljen, moj Gospod, v sestri vodi
- 6 **Naša evangelizacija**
KATEHEZA MAREC 2025
KATEHEZA APRIL 2025
Vabilo v Piran na duhovni vikend
- 14 **Frančiškov svetni red**
Zaobljube s. Štefi v KB OFS Podnanos
Srečanje KB OFS Brezje v januarju 2025
- 18 **Iz naših družin**
Prinašajmo kulturo upanja! Goriško bratsko
srečanje ob jaslicah
- 22 **Živi rožni venec**
Žetev
Desetka veselega dela rožnega venca
- 25 **Iz Frančiškovih logov (revij)**
Frančiškov prijatelj
Med nami
- 27 **Mladi Frančišku**
Frančiškova mladina se pri Kraljici miru počuti
zelo lepo
- 28 **Pravičnost in mir**
Invalidni in bolni otroci v Tigraju
- 36 **Korenine in sadovi**
Življenje našega blaženega očeta Frančiška (19)
- 38 **Sveta dežela**
V Avstriji in na Bavarskem smo obiskali dva
nevsakdanja svetnika
Sveta dežela za cvetno nedeljo
Sveta dežela Jordanija – Sinaj
- 46 **Razvedrilo**
Pletenje košar
Nagradna številčnica

Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.
GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA
(OFS) V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.
Spletni arhiv: www.ofm.si/zbv/revija_BF

Izdajatelj:
Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zbv/

Za založbo:
Miran Špelič OFM

Člani uredniškega odbora:
Janez Papa OFM (odgovorni urednik)
Fani Pečar OFS (glavna urednica)
Jožef Kozel OFS (Naša evangelizacija)
Peter Skoberne OFS (naslovnica)
Metod in Mateja Trajbarič OFS (Frančiškov svetni red)
Prispevke za rubriko OFS pošljite na e-pošto:

revija.bf@fsr.si
Krizostom Komar OFM (ŽRV - Žetev)
Gregor Pavlič OFS (Razvedrilo)
NS FRAMA (Mladi Frančišku)
Emina Mulalič OFS (Pravičnost in mir)
Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)
Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)

Logotip rubrik:
Aleš Porenta

Fotografije:
Internet, arhiv revije BF, Unsplash

Oblikovanje in priprava:
Tina Bruno, Založba Brat Frančišek

Tisk: ABO Grafika d.o.o., Ljubljana

Naklada: 2.500

Naslov uredništva:
Ul. škofa Maksimilijana Držečnika 7, SI-2000 Maribor
tel.: 02-22-85-113
E-mail: revija.brat.francisek@ofm.si

Rokopisov in slik ne vračamo.
Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Člani FSR nakazujte prispevke na:
Narodni svet FSR Slovenije,
Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana
TRR SI56 0430 2000 3307 102, NOVA KBM d.d.;
sklic na 00 700-25.

ali

Člani ŽRV nakazujte prispevke na:
Založba Brat Frančišek,
Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana
TRR SI56 6100 0001 2574 166, Delavska hranilnica d.d.;
sklic na 00 700-25.

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Gospod naj ti podari mir!

Letošnji postni čas začenjamo šele v mesecu marcu, saj bomo Veliko noč obhajali v drugi polovici meseca aprila. Ta številka revije Brat Frančišek je tako rekoč potopljena v postni čas. Razmišljali pa bomo o sestri vodi, ki jo opeva sv. Frančišek v peti kitici svoje *Hvalnice stvarstva*.

Frančiškova duhovnost o sestri vodi bomo srkali skozi razmišljanje Petra Skoberneta OFS.

Katehezi OFS za marec in april nam bosta osvetlili širjave brata vetra in zraka ter globine sestere vode.

O Frančiškovi *Sončni pesmi* bo tekla beseda tudi na duhovnih vajah v Piranu.

Poglejte kako se pretaka veselje in radost pri zaobljubah OFS v Podnanosu ter kako je bilo na srečanju KB OFS na Brezjah.

Na Goriškem so se zopet srečali z obeh strani meje ob jaslicah in se odločili za kulturo upanja.

Naj vas duhovno osveži *Žetev*, ki jo za člane ŽRV pripravlja p. Krizostom Komar.

Frančiškova mladina se je duhovno napojila pri Kraljici miru na Kureščku, preberite, kako je bilo.

Vojne, ki divjajo po našem planetu, so vedno kot puščava, ki izsuši srca in radost na obrazih. Za seboj pa pušča smrt in žalost.

Otroci v Etiopiji pa kljubujejo boleznim in vojni. Več o tem pa v članku Špele Pahor.

Ne spreglejte utrinkov z romanja na Bavarskem in napovedi romanj v Sveto deželo.

V tokratni številki se lahko naučite splesti košaro, vendar vanjo ne morete zajeti sestere vode.

Želim vam prijetno branje!

Vse dobro!
br. Janez Papa

Leta 2025 v rubriki **Frančiškova duhovnost spremljamo razmišljanja ob 800-letnici Hvalnice stvarstva ali Sončne pesmi sv. Frančiška Asiškega.**

Hvaljen, moj Gospod, v sestri vodi

Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri vodi, mnogo koristi ponižna, dobra in čista.

Stavek 'Brez vode ni življenja' se nam zdi morda oguljena puhlica. A bistvo je vse prej kot puhlo, je resnica. Je dejstvo. Brez vode ne more potekati noben biokemični proces, nobena kemična reakcija v posamezni celici, s tem pa tudi ne v tkivu in celotnem živem bitju. Zato ne preseneča, da več kot polovico našega telesa sestavlja voda. Kakor je ključna za vsako živo bitje, je pomembna tudi za vsako življenjsko okolje – od puščave, travnikov in gozdov do rek, jezer in oceanov. Kar 71 odstotkov Zemlje pokrivajo morja!

V naravi izvira skorajda vsa razpoložljiva energija od Sonca. Sončevo energijo so sposobne pretvoriti v organske snovi edino rastline, porabljamo pa jo lahko vsa preostala zemeljska bitja. Poleg ogljikovega dioksida je ključna surovina za izdelavo organske snovi – voda!

Voda je snov z nenavadnimi lastnostmi: pojavlja se v treh stanjih, kot tekočina, trdna snov ali plin, najgostejša ni pri ledišču, ampak pri štirih stopinjah Celzija (mimogrede, zato led plava na vodni površini), je odlično topilo, polarne molekule pa se lahko na različne načine povezujejo. Kaj pomeni, da so molekule vode polarne? Enoto, molekulo vode, sestavljata dva atoma vodika in en atom kisika. Povezuje jih skupni

elektronski oblak, ki pa ni enakomerno razporejen, ampak je več negativnega naboja zgoščenega pri kisikovem atomu in več pozitivnega naboja pri vodikovih atomih. Prav ta polarnost omogoča pestrost lastnosti vode. Ali vas nenehno gibanje elektronov za uravnoteženost med tremi elementi na kaj spominja?

Pustimo ob strani kemijo in spogledovanje s Sveto trojico in pomislimo, kje vse srečamo vodo v naravi. Gotovo, sploh če smo žejni, pomislimo najprej na izvire, slapove, jezera in potoke, ki so *'dobri in čisti'*. Pred leti sem naletel na mladega popotnika iz industrijskega dela Nemčije. Njegova velika želja je bila, da bi lahko pil vodo iz potoka. In se mu je izpolnila. A zaradi neodgovornega ravnanja tudi pri nas, v deželi izvirov, to ni več vedno samoumevno. Tako so na primer v vodah izvira Savice že večkrat našli bakterije, ki žive samo v človeških prebavilih.

Manj pozorni smo na vodo v drugih oblikah: slikovitih oblakih, meglicah, rosi, dežju, ki ga včasih željno pričakujemo, ob hudih nalivih pa lahko vzbuja tesnobo. Ob misli na roso se mi v mislih prikaže prizor z Radenskega polja – na stotine čipkastih pajčevin. Bistvo pajčevin je nevidnost, sicer ne bi mogle biti učinkovita past za pajkov plen, a rosa jih je naredila vidne, še več, razkošno so okrasile jutranji travnik. Toda čudež ni trajal dolgo, v nekaj minutah so porajajoči sončni žarki vzpostavili običajno podobo. Rosa se je nevidno skrila v ozračju.

Ali pa občudovanje mavrice, njenega barvnega loka – ne bi ga bilo, če sončni žarki ne bi posvetili na tisoče kapljic v zraku, se lomili v barvno paletu in odbili do našega očesa.

Čisto drugačna je voda pri nizkih temperaturah. Vodna para je lahko v zraku v

plinastem stanju celo podhlajena, ko pa naleti na oviro, zamrzne v led. Tako nastane ivje, ki vedno raste proti vetru. Seveda pa v mrazu vodne kapljice kristalizirajo v drobne kristalčke – snežinke. Te so vedno v osnovi šesterokotne, a zaradi različnih vplivov na kristalizacijo osupljivo raznovrstne. Snežinke popolnoma odbijajo svetlobo, zato so tako kakor zasnežena površina bele barve.

Sneg je zelo dober toplotni izolator, ker je med kristali veliko zraka. Tudi bolj sprijeta snežna plast dobro varuje tla pred mrazom in s tem tudi rastline in živali pred zmrzaljo in izsušitvijo.

Največji 'umetniški' učinek pa voda pokaže v ledu. Ledene oblike zvesto sledijo podlagi, na kateri nastajajo in se glede na temperaturna nihanja nenehno spreminjajo v naravno galerijo neskončnega občudovanja. Velika parada se hitro zaključi s prvo odjugo. Voda zapusti prestižne oblike in steče v anonimnost.

Zanimivo je biti tudi pozoren na minulo delo vode: npr. soteske, ki so jih v skalo izdolble vode s silno močjo vodnega toka in spremljajočega peska, medtem ko so kraške jame z raznovrstnimi kapniškimi

oblikami nastale z raztapljanjem apnenca v vodi ter ponovno kristalizacijo.

Voda je v nenehnem gibanju: s površine Zemlje izpareva v ozračje, od koder se vrača na Zemljo v obliki padavin. Ta vodni krog poganja energija Sonca. Industrijska revolucija je velik mejnik v razvoju človeštva, ker je takrat človek spoznal možnost izrabe fosilne sončeve energije, ki se je kot premog ali nafta kopičila v preteklosti. To je spodbudilo nesluteno gospodarsko rast in porabo. Posledica je, da je v ozračju vedno več energije: deloma zaradi izgub pri izkoriščanju, deloma zaradi učinka tople grede. Zato se vodni krog obrača vedno hitreje in intenzivneje. Voda dobiva vedno večjo moč, vremenski pojavi so vedno skrajnejši, voda ne kaže več le ponižnega in za človeka dobrega obraza.

Zrak, voda in hrana so tri poglobitve osnove življenja na Zemlji. Človek je vpet še v eno, presežno dimenzijo – odnos z Bogom. Tudi pri tem ima voda ključen pomen. Vsa verstva poznajo to povezavo. V katoliškem verovanju se voda pojavi že v prvih dneh stvarjenja, v vesoljnem potopu, pri prehodu Izraelcev čez Rdeče morje, z Jezusovim krstom v Jordanu postanejo vse vode posvečene, znamenje vode, ki teče v večno življenje in izhaja iz Jezusovega srca na križu. Z vodo krščujemo, blagoslovujemo, je neločljivi del evharistične daritve.

Zato je treba vodo, našo sestro, kot jo imenuje sv. Frančišek, v ponižni hvalnosti spoštovati. Spoznavanje vode v vseh njenih oblikah nam omogoča, da vzpostavimo do nje pravilen, sestriški odnos, saj je voda veliko več kot dobrina in surovina, je bogat odsev Stvarnika.

Slavimo vodo v vseh njenih oblikah, hvalimo in povečujemo jo na veke!

Peter Skoberne OFS

Leta od 2023 do 2026 so namenjena slavljenju petih osemstoletnic, ki so povezane s svetim Frančiškom. Letos mineva 800 let od nastanka Hvalnice stvarstva ali Sončne pesmi sv. Frančiška Asiškega.

KATEHEZA MAREC 2025

BRATA VETER IN ZRAK KOT DEL BOŽJEGA STVARSTVA

1. Uvod

Hvaljen, moj Gospod, v bratu vetru in zraku (prim. Dan 3,65), v oblačnem in jasnem sploh vsakem vremenu (prim. Ps 148,4), s katerim ohranjaš svoje stvari. (Iz Frančiškove Hvalnice stvarstva)

Sveti Frančišek v **Hvalnici stvarstva** ne slavi le vidnih stvari, ampak tudi nevidne, ki vzdržujejo življenje. Molitev je kot dih – če je ni, duhovno oslabimo. Tako kot veter daje zvok flauti, tudi Božji duh daje smisel našemu življenju. Bog nas vabi, da smo hvaležni za vse, tudi za tiste stvari, ki jih ne vidimo, a nas vsak dan obdajajo.

Uvodna pesem:

Za začetek bomo zapeli pesem, ki nas uvede v temo današnje kateheze in nas odpre za delovanje Svetega Duha kot brata vetra, ki prehaja skozi naše življenje. Pesem nas vabi, da začutimo njegov prihajajoči piš in ga sprejmemo v svoje srce.

Pesem: PRIDI SVETI DUH

Pridi Sveti Duh, pridi Sveti Duh, pridi in prebivaj v meni Sveti Duh.

2. Svetopisemski odlomek:

Iz Svetega pisma bomo prebrali odlomek, ki nas vabi k razmišljanju o tem, kako je Sveti Duh prisoten kot veter v našem življenju.

Evangelij po Janezu 3, 8

»Veter veje, koder hoče, njegov glas slišiš, pa ne veš, od kod prihaja in kam gre. Tako je z vsakim, ki je rojen iz Duha.«

Evangelij po Janezu 14, 16-17: »In jaz bom prosil Očeta, in dal vam bo drugega Tolažnika, da bo z vami vse dni, Duh resnice, ki ga svet ne more sprejeti, ker ga ne vidi in ga ne pozna. Vi pa ga poznate, ker prebiva z vami in bo v vas.«

Razlaga odlomka:

Sveti Duh je tisti, ki prebiva v nas, kot veter, ki prehaja skozi vse. Ne moremo ga videti, vendar občutimo njegov vpliv. On nas vodi, nas tolaži in prebuja.

3. Frančiškov duh in varstvo stvarstva

Sveti Frančišek nas uči, da se v naravi odraža Božja ljubezen. Zrak in veter nas spominjata:

Na medsebojno povezanost: Zrak dihamo vsi, ne glede na raso, vero ali bogastvo. Povabljeni smo k spoštovanju vsega stvarstva in k povezanosti z drugimi.

Na našo odgovornost: Onesnaževanje zraka in narave je nespoštovanje Božjega daru. Skrb za okolje je hkrati skrb za nas in prihodnje generacije.

Razmislek o simbolih vetra in zraka
Flavta brez vpiha zraka ne izvaja Hvalnice Bogu.

o Flavta sama po sebi ne oddaja zvoka – potrebuje zrak, da skozi njo sproži zvok. Podobno smo tudi mi kot glasbilo v Božjih rokah.

o Če dovolimo, da Božji duh (ki je pogosto simboliziran kot veter ali dih) deluje v nas, lahko postanemo orodje za Njegovo delovanje.

o To nas uči, da je molitev kot dih – brez nje smo duhovno prazni, z njo pa lahko rastemo, premagujemo ovire, hvalimo Boga ...

Zraka ne vidimo, čeprav je življenjsko pomemben in se ga zavedamo.

o Zrak simbolizira nevidne, a ključne stvari v življenju – kot je vera, Božja milost in ljubezen.

o Tako kot zrak daje življenje našemu telesu, tudi molitev oživlja našega duha.

o Pogosto jemljemo kot samoumevne stvari, ki so najbolj bistvene – tako zrak kot tudi Božjo navzočnost v našem življenju.

Se druge stvari, ki jih v življenju ne vidimo, pa so pomembne.

o Ljubezen, upanje, mir – to so ne-

vidne stvari, ki pa močno vplivajo na naše življenje.

o Tudi Bog je neviden, a je njegova prisotnost resnična in bistvena za naš duhovni svet.

o Tako kot veter premika liste, čeprav ga ne vidimo, tudi Božja milost deluje v našem življenju na načine, ki jih ne moremo vedno doumeti.

Zrak kot Božji dih – Spominja nas, da je Bog vir življenja. Premislimo: *Ali se v vsakdanjem življenju zavedam veličine daru zraka, kisika?*

Veter kot znamenje Duha – Veter ni viden, a občutimo njegovo moč. Tako tudi Sveti Duh deluje v naših življenjih. Premislimo: *Ali sem pripravljen prisluhniti šepetu Svetega Duha in se mu prepustiti?*

Gibanje in svoboda – Veter nas vabi, da se premikamo in smo odprti za spremembe. Premislimo: *Kako se lahko bolj zanesem na Boga, ko me vabi k novim korakom v življenju?*

4. Kako prepoznati Božjo navzočnost v stvarstvu?

Bog nam prek vetra in zraka razodeva svojo bližino in skrb za nas. Da bi prepoznali njegovo navzočnost, smo povabljeni k:

Zahvaljevanju – Zahvalimo se za vsak dih in za naravne lepote, ki nas obdajajo.

Skrbi za okolje – Varujmo zrak in naravo, saj sta to Božja darova, ki ju moramo ohranjati za vse ljudi in generacije.

Odprtosti za Svetega Duha – Kot veter premika drevesa, naj Sveti Duh premika tudi naša srca k večji ljubezni in spoštovanju.

5. Vprašanja za premišljevanje (osebno ali v skupinah):

- ☞ Ali se zavedam, da je vsak dih dar Boga? Kako se lahko bolj zahvaljujem za ta dar?
- ☞ Kako lahko v vsakdanjem življenju prispevam k varovanju narave, posebej zraka?
- ☞ Kako se odzovem, ko čutim, da me Bog prek Svetega Duha vabi k spremembam?
- ☞ Ali sem pripravljen biti orodje

Svetega Duha in pomagati ljudem, ki potrebujejo moje sočutje ali pomoč?

☞ Kaj mi pomeni molitev in kako me povezuje z Bogom?

(Premisleke lahko udeleženci delijo v skupini ali zapišejo kot osebno zavezo.)

6. Vzpodbuda za bratstvo:

1. Organizirajte dogodek, na katerem boste skupaj molili za spoštovanje narave in se zavezali k varovanju okolja.

2. Če je mogoče, posadite drevo kot simbol hvaležnosti za dar zraka in vetra. Pri tem se fotografirajte in fotografijo pošljite na: joze.kozel@gmail.com.

3. Če sajenje ni mogoče, se dogovorite za skupno čiščenje okolja ali sprehod, na katerem boste občudovali Božje stvarstvo in se zahvalili za dar narave. Fotografirajte se na simboličnem kraju (npr. ob drevesu, vetrovnem hribu, reki) in fotografijo, opremljeno z imenom bratstva, pošljite na zgornji naslov.

7. Sklepna molitev

Gospod Bog, hvala ti za dar bratov vetra in zraka, ki nam omogočata življenje in nas spominjata na tvojo predano ljubezen do nas. Pomagaj nam, da bomo spoštovali tvoje stvarstvo in varovali darove narave. Naj tvoj Sveti Duh deluje v naših srcih in nas vodi k večji ljubezni, odprtosti in služenju bližnjim ter naravi. Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

8. Sklepna pesem

Pesem: O moj Gospod bodi zahvaljen (Frančiškova sončna pesem)

Naj vas ta kateheza navdihne, da boste v vsakem vdihu, sapici ali vetru prepoznali Božjo navzočnost in se odzvali z ljubeznijo do narave, ljudi in Boga.

Pripravil br. J. K.

Foto: s. Emīna

KATEHEZA APRIL 2025

SESTRA VODA

»Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri vodi; Mnogo koristi ponižna, dobra in čista.«
(iz Frančiškove Hvalnice stvarstva)

Uvodna pesem

Izvir si, Jezus, žive vode,
napolni s Svetim Duhom nas!
Naj moje bo srce kot tvoje,
ljubezen tvoja v njem gori!

Uvodna molitev

Mojo dušo žeja po tebi moj Bog, zase in za ves svet. Vselej. Vsak trenutek. Koprnim po tebi globlje, kakor jelen hrepeni po potokih voda. Vedno znova. Moje telo medli le po tebi na suhi zemlji brez vode. Brez tvoje ljubezni me nič ne more odžejati, nič osrečiti. Noben človek. Nobena stvar. Jezus, tvoje sveto Srce je neskončen in neizčrpen izvir. Iz njega nam daješ piti žive vode – svojega Duha, kjer hočeš, kadar hočeš in kakor hočeš. Jezus, žejen sem, daj mi piti žive vode.

Vsebina

Voda je eden od bistvenih elementov bivanja, saj človeštvo in svet brez nje ne bi mogla obstajati. Brez vode ni življenja, ni rodovitnosti. Ob dolgoletnem po-

manjkanju vode se razvije suša oziroma se začne širiti puščava. Voda ni nekaj samoumevnega, je velik Božji dar. Žeja je globoko vsajena v nas, je naša temeljna izkušnja. Umirajoči pogosto izrazijo svojo zadnjo željo, da bi radi pili. Tudi to je izraz človekove globoke želje po Bogu, ki nam v vsakem trenutku omogoča bivanje in substanco ter večno življenje.

Krstna voda je simbol očiščenja in ponazarja novo življenje. Zakrament svetega krsta izbriše človekov izvorni greh in mu povrne dostojanstvo Božjega otroka. Stari človek je pokopan v vodo, rodi se novi človek, ki zacveti v milosti. Postanemo del Kristusovega skrivnostnega Telesa – Cerkve. Tudi nad nami se sliši ljubeči Očetov glas »moj ljubljeni sin«, »moja ljubljena hči«. Očetovo veselje počiva nad nami. Imenujemo se in smo Božji otroci. Postanemo tempelj in prebivališče Svete Trojice. Naše korenine so poslej v nebesih. Smo na tem svetu, a nismo od tega sveta. Jezusovo presveto Srce je kot bujno in nadvse rodovitno drevo življenja s koreninami pri Očetu v nebesih. Razvejano je po vsej Zemlji. S krstom postanemo tudi mi Jezusove zelene veje z lepimi cvetovi in sadovi, vcepljene v njegovo Srce. Na naše veje prehaja Kristusova ljubezen kakor limfa v drevesu. Popolnoma smo odvisni od

Božje ljubezni, od Svetega Duha, od žive vode. Kakor v redu narave človeško telo ne more preživeti brez vode, tako duhovno ne moremo preživeti brez Jezusa. Ker je Jezus izvir našega novega življenja. On je naše Življenje.

Kaj pa jaz? Kaj so moje želje? Si sploh želim Boga? Ali čutim žejo po živem Bogu, ki me edini lahko odžeeja? Tudi vsakdanje želje nas lahko privedejo k Bogu. Željo je potrebno odkriti, se je zavedati in pred odločitvijo razločevati, ali je Božja. Samarijanka si je želela vodo in je pri vodnjaku srečala Jezusa, ki ji je rekel: »Če bi poznala Božji dar in če bi vedela, kdo je, ki ti pravi: »Daj mi piti,« bi ga ti prosila in dal bi ti žive vode.« Žena mu je rekla: »Gospod, nimaš s čim zajeti in vodnjak je globok. Od kod imaš torej živo vodo? Si mar ti večji kot naš oče Jakob, ki nam je dal ta vodnjak in je iz njega pil on sam, njegovi sinovi in njegova živina?« Jezus je odvrnil in ji rekel: »Vsak, kdor pije od te vode, bo spet žejen. Kdor pa bo pil od vode, ki mu jo bom jaz dal, ne bo nikoli žejen, ampak bo voda, katero mu bom dal, postala v njem izvir vode, ki teče v večno življenje.« Žena mu je rekla: »Gospod daj mi te vode, da ne bom žejna in ne bom hodila sem zajemat.« (Jn 4,10-15)

V Jezusovem Srcu valovi vsemogočna reka žive vode, ki teče v naša suha in izčrpana srca. Reka življenja, ki vstopa, prodira in se razliva kot srečna voda po vseh suhih strugah in kotanjah naše notranjosti, nas preplavlja, prenavlja, vse napolnjuje in prinaša različne sadove: ljubezen, veselje, mir, potrpežljivost, blagost, dobrotljivost, zvestobo, krotkost, skromnost, vzdržnost, čistost ... Ko Gospod Jezus, naš vrtnar, s svojo besedo zasadi, s svojimi žarki razsvetljuje in greje, z vodo življenja pa zaliva

naša srca, vse oživi, vzbrsti, ozeleni, vzcveti in obrodi, postajamo rodovitna zeleneča oaza. Nerodovitno pustinja v naši notranjosti spreminja v bujen vrt, v katerem rastejo vsakovrstne milosti in usmiljenja. Iz ljubezenske povezanosti z Jezusom tudi mi vedno bolj postajamo osebe, ki živijo iz Jezusovega neizčrpnega izvira, in tudi sami postajamo izvir vode, ki teče v večno življenje, zmožni dati žejnemu svetu vodo življenja.

Neskončna reka žive vode, ki izvira iz Jezusovega prebodenega Srca, se nikdar ne ustavi. Neprestano teče in napolnjuje vse dele Jezusovega skrivnostnega Telesa. Na nobenem kraju in v nobenem zgodovinskem trenutku ne postane stoječa voda. Je reka življenja, ki išče vedno nove prazne in dostopne struge v človeških srcih. Tudi po človeških srcih želi teči v druga človeška srca. Preusmeri jo lahko le človeška zapornica. Ker Bog je Ljubezen, v ljubezni pa ni prisile. Zaradi grehov, omejitev in ran se pogosto zapiramo pred Bogom oziroma bližnjim. Zidamo in postavljamo jezove, zapornice in druge ovire čudoviti reki Božje ljubezni, da ne more priti do nas oziroma po nas do bratov in sester. Na krajih, kjer postavimo delne zapornice, se reka ljubezni zoži, postaja potok.

Na krajih popolnih zapornic usahne izvir življenja. Ostaneta blato in mulj. Naposled postanejo struge in kotanje ob zapornici prazne in suhe, zelenje s sadovi, ki ga je reka življenja napajala, pa oveni in se posuši. Notranjost postane temna, suha in hladna. Ko se zapremo pred Bogom, pred bratom ali sestro, je čas za sveto spoved. Naše srce je po vsaki dobri sveti spovedi bolj odprto. Čudovita Božja Ljubezen, usmiljenje in odpuščanje ga širijo in spreminjajo. Vedno bolj nas žeja po Bogu.

Tudi Jezusa žeja po nas, po naši ljubezni – na križu vzklikne »Žejen sem.« (Jn 19,28) Na začetku Janezovega evangelija Jezus pri vodnjaku sreča Samarijanko in ji reče: »Daj mi piti!« (Jn 4,7)

Serafski oče Frančišek v Hvalnici stvarstva tudi **vodo imenuje za svojo sestro, ki mnogo koristi ponižna, dobra**

in čista. Voda je že zaradi tega, ker je, neke vrste hvalnica Bogu. Sv. Frančišek tudi s sestro vodo hvali Boga in se mu zahvaljuje zanjo.

Sveti Frančišek, velikan »svetosti«, je v polnosti hodil po poti ponižnosti in čistosti ter se nikoli ni naveličal delati dobro. Sveti Frančišek je živel v stalni ljubezenski povezanosti z Bogom in tudi sam postal izvir vode, ki teče v večno življenje, zmožen dati žejnemu svetu vodo življenja. Božja volja za vsakega od nas je, da živimo krepostno in sveto življenje. »Svetost je edina sila, ki lahko spreminja svet na boljše.« (sv. papež Janez Pavel II.)

Ponižnost je notranji občutek lastne majhnosti in vstopna točka za vse kreposti. Brez ponižnosti ni rodovitnosti. Pot ponižnosti vodi v zveličanje. Če želimo vstopiti in hoditi po ozki poti

življenja, moramo postati majhni in ponižni. Le kraljevska pot svetega križa in vsakdanjega zatajevanja nas vodi v nebeško kraljestvo. Ni druge poti do življenja, do pravega notranjega miru in sreče.

V Opominih sv. Frančiška je zapisano, da jih je mnogo, ki so vneti za molitve in sveta opravila ter se telesno mnogo zatajujejo in postijo. Takoj pa so užaljeni in se pohujšujejo zaradi ene same besede, ki se zdi žaljiva zanje, ali zaradi kake stvari, ki jim je odvzeta. Ti pač niso ubogi v duhu. Kdor je namreč zares ubog v duhu, ta sam sebe sovraži (prim. Lk 14, 26) in ljubi tiste, ki ga bijejo po licu (prim. Mt 5,39).

Sv. papež Janez Pavel II. je rekel, da je **čistost** »prosojnost ljubezni«. Je oblika pristne ljubezni, pri kateri smo gospodarji svojega telesa in hkrati osvobodjeni spon njegovih želja. Papež Frančišek pravi, da »biti čist v srcu« pomeni živeti v Gospodovi prisotnosti. Le tako lahko živimo dosledno življenje, ki je preprosto. Pot notranjega očiščenja traja vse življenje. Bistveno je, da vedno dajemo prostor delovanju Svetega Duha.

Iz opominov sv. Frančiška izhaja, da so zares čisti v srcu tisti, ki prezirajo posvetno in težijo k nebeškemu ter nikoli ne

prenehajo s čistim srcem in s čisto dušo moliti Gospoda, živega in pravega Boga, ter zreti nanj.

Sveti Frančišek vzklikne v Hvalnici Bogu Najvišjemu: »**Ti sam si dobro, vse dobro, najvišje dobro, Gospod Bog, živi in resnični.**«

Papež Frančišek pravi, da se spreobrnemo tako, da se učimo **delati dobro**. Umazanija srca se odstrani tako, da delamo dobro, da odstopimo od poti zla in hodimo po poti delanja dobrega. Dobro delamo, tako da iščemo pravico, pomagamo zatiranemu, prisojamo pravico siroti, branimo pravdo vdove. Da pomagamo najbolj ubogim. Bog nam daje dar svojega odpuščanja. Toda če želimo, da bi nam bilo odpuščeno, moramo stopiti na pot delanja dobrega. Nikoli se ne smemo naveličati, ko delamo dobro.

V Opominih sv. Frančiška je zapisano, da je mogoče spoznati, ali ima Božji služabnik Gospodovega duha, po tem, če se ne povzdiguje, ko Bog po njem izvršuje kaj dobrega, zavedajoč se, da njegova človeškost vedno nasprotuje vsemu dobremu, marveč se ima v svojih očeh za slabšega in manjšega od vseh drugih ljudi. In še, da je blagor služabniku, ki se nima za boljšega, kadar ga

ljudje povečujejo in povišujejo, kakor pa tedaj, kadar ga imajo za ničvrednega ter ga omalovažujejo in prezirajo. Človek namreč toliko velja, kolikor velja pred Bogom, in nič več.

Delo po skupinah

- ☞ Kaj so moje želje? Ali me vodijo k Bogu?
- ☞ Ali se zavedam, kaj je moja najgloblja želja/žeja v življenju?
- ☞ Po čem žeja Jezusa pri meni?
- ☞ Ali sem ponižen v odnosu do Boga in bližnjega?
- ☞ Ali preziram posvetno in težim k nebeškemu?
- ☞ Ali odločno hodim po poti delanja dobrega? Kaj me pri tem ovira?

Zaključna molitev

Jezus, daj mi piti žive vode. Iz svojega Srca pošlji svojega Duha in prenovi moje

obličje in obličje vse Zemlje. O, pridi, Sveti Duh, pridi, Duh ljubezni, ki izhajaš iz Očeta po Sinovem Srcu. Nikar se ne mudi. Napolni moje srce do polnosti in čez s svojo čudovito ljubeznijo in vžgi v meni ogenj svoje ljubezni, da tudi jaz postanem košček nebes. Tvoja brezmejna ljubezen naj se širi v meni in po meni na ves svet. Saj sem ustvarjen za tvojo ljubezen. Samo tvojo ljubezen potrebujem. Tvoja neskončna ljubezen daje smisel vsakemu trenutku na moji poti proti večnosti, me osrečuje in izpolnjuje v največjih globinah in hrepenenjih, tudi meni nepoznanih. Pridi, Sveti Duh, pridi. Ljubi me, kakor me ti želiš ljubiti, in po meni ljubi, kogar ti hočeš ljubiti. Ni mi treba niti vedeti, ti samo ljubi. Močno ljubi. Sprejemam tvojo čudovito ljubezen zase in za ves svet. Srečen sem, ker sem neizmerno ljubljen in ker v tvoji ljubezni ljubim.

Pripravila s. Emina

Vabilo v Piran na duhovni vikend

Frančiškova Sončna pesem

V letu Frančiškove Sončne pesmi samostan sv. Frančiška v Piranu vabi na drugi duhovni vikend na temo

FRANČIŠKOVA HVALNICA
STVARSTVA –
DRAMILO ZA NAŠ ČAS.

Potekal bo
14., 15. in 16. marca,
vodil ga bo p. Janez Šamperl.
Vse informacije in prijave na:
minoriti.piran@rkc.si
ali po telefonu 031 758 944

Zaobljube s. Štefi v KB OFS Podnanos

5. 2. 2025, ravno na god sv. Agate, smo v Podnanosu imeli Frančiškovo srečanje. Začeli smo ga s sveto mašo v naši župnijski cerkvi svetega Vida. Maševal je naš župnik Tomaž Kodrič. Po sveti maši smo se zbrali v župnijskem domu, kjer smo najprej zmolili večernice, sledila je kateheza o Sončni pesmi, katere 800-letnico praznujemo letos. Nato smo molili za našo Štefi in zapeli k Svetemu Duhu. Sledil je obred zaobljub, ki jih je vodil naš duhovni asistent brat Marjan Potočnik. Preostali pa smo obnovili svoje zaobljube. Sledila je agape, ki jo je pripravila naša sestra Štefi. Vsi smo ji čestitali in ji zaželeli, naj se v našem bratstvu počuti sprejeto in dobrodošlo. Zaželeli smo ji obilo blagoslova in Frančiškove karizme.

Sestra Bruna

Srečanje KB OFS Brezje v januarju 2025

Srečanje Franciškovega svetnega reda z Brezij je bilo v nedeljo, 26. januarja 2025. Pred sveto mašo je potekala molitev rožnega venca, nato pa je bila sv. maša za vse pokojne Franciškovske brate in sestre iz našega krajevnega bratstva. Po sveti maši smo se zbrali v dvorani nad baziliko, kjer smo srečanje pričeli z molitvijo. Vse zbrane je nagovorila predsednica KB Brezje, sestra Anica Švab, nato pa je besedo predala duhovnemu asistentu našega bratstva p. Robertu Bahčiču OFM.

Pater Robert nam je spregovoril na temo odpustkov in se pri tem navezoval na Simpozij ob začetku svetega leta 2025, ki je potekal na Brezjah 7. decembra 2024. Pri odpustkih gre za popravilo škode, narejene po grehah, ki so bili osebi že odpuščeni v zakramentu sv. spovedi in za katero je skesanec dobil pokoro; gre torej za popravilo časnih kazni. Za prejem odpustka veljajo določeni kriteriji: nenavezanost na greh (niti na mali greh), očiščenje v zakramentu spovedi, pokora, obhajilo, molitev po papeževem namenu. »/.../ ti lahko iz zakladnice Cerkve prejmejo popoln odpustek, oproščenje in odpuščanje svojih grehov, ki se ga

lahko nameniti tudi za duše v vicah.« Pater Robert je spregovoril o zgodovini odpustkov. Kadar je oseba storila kakšno težko dejanje (odpad od Cerkev, ki je bil velik greh), je dobila pokoro, ki jo je morala izvršiti, preden je dobila odvezo. Tovrstna pokora je lahko trajala tudi več let in tako so mnogi čakali skoraj do konca svojega življenja, da bi šli lahko k spovedi, dobili odvezo, da bi nato lahko šli v nebesa. Dokler oseba ni naredila pokore, ki je bila včasih težka (razna romanja – Rim, Sveta dežela, Kompostelo – spokorna dela, dobrodelna dela) ni dobila odveze in ni bila sprejeta v Cerkev. Ob tem je potrebno omeniti, da je v tem času lahko nekdo (pričevalec vere) molil za to osebo, zanjo zastavil dobro besedo pri škofu. Škof je to dobro besedo sprejel in to osebo odvezal težkih grehov in jo sprejel nazaj v Cerkev. Včasih so imele bazilike pred vhodom veliko lopo, v katerih so se zbirali težki grešniki, ki niso mogli biti del Cerkve, ter tudi katehumeni, ki so se pripravljali na sprejem zakramentov. V 7. stoletju se je tovrstna praksa spremenila z irskimi menihi. Od takrat naprej se je v Cerkvi obdržala spovedna praksa: skesanec najprej pove svoje grehe, sledi odveza, šele nato sledi pokora. Pokora tako ni več pogoj, da oseba dobi odvezo. Sv. Francišek Asiški se je imel za velikega grešnika in se je spraševal, ali mu bo

Bog odpustil grehe. Zavedal se je, da naredi malo za svojo svetost; ker je bil blizu Bogu je to doživljal toliko bolj. Francišek se je pri Mariji Angelski spraševal, kaj lahko naredi za človeka, da bi se zveličal? Tako je šel k papežu, da bi pridobil porcijunkulski odpustek za vernike. Papež ga je vprašal: »Za koliko let želiš, da ti dam odpustek?« Francišek mu je odgovoril: »Sveti oče, ne leta, ampak duše, duše!« Papež je tako z bulo leta 1216 dovolil porcijunkulski odpustek od 1. avgusta zvečer (s 1. večernicami) do konca 2. avgusta. V Porcijunkuli so vrata z napisi, ki so bili za Franciška in Klaro zelo pomembni. Pisalo je »Hic locus sanctus est« (Ta kraj je svet). Poleg tega je še napis »Hic est porta vita eternum« (To so vrata večnega življenja). Tretji napisa se glasi: »Petitionem Francisce tuam admito« (Tvojo prošnjo Francišek sprejemam); prošnjo za odpustek, za duše ljudi, da bi lahko imel na tem kraju

ta privilegij in milost, da bi dosegli odpuščanje vseh časnih kazni za greh. Pokojni papež Benedikt XVI. je še kot kardinal na enem od svojih predavanj v Assisiju glede Porcijunkule dejal naslednje: »Tam se je zgodil prelomni trenutek v zgodovini odpustkov!« Glede odpustkov za sveto leto je od leta 1400 naprej nekaj stoletij veljalo, da odpustki, ki so v veljavi skozi leto, nimajo veljave. Odpustek je vernik lahko dobil samo z romanjem v Rim ter z izpolnitvijo kriterijev za sveto leto. Porcijunkulski odpustek je ostal v veljavi tudi med svetim letom, saj je tovrstni odpustek podelil sam papež.

Srečanje smo zaključili z blagoslovom, ki nam ga je podelil p. Robert, nato pa smo se še nekoliko zadržali v medsebojnem pogovoru.

Dominik Janez Herle OFS

Darovi za revijo Brat Francišek od 23. 12. '24 do 22. 2. 2025 = 560 € Bog povrni!

- 15 € Zalesnik Franc
- 20 € Skoberne Peter, Šušteršič Tadeja, Radovanović Karmela, Pinculič Danijela
- 25 € Šorli Stanislav
- 30 € Žižek Janez, Ivan Napret
- 50 € Janko Ivan Jurkovnik, Kompara Barbara
- 80 € Božič Gregor
- 200 € Pribožič Jožef

Prinašajmo kulturo upanja! Goriško bratsko srečanje ob jaslicah

Že leta 2004 so italijanski člani Frančiškovega svetega reda poskusili uresničiti sanje duhovnega vodje brata Giorgia Cavadala, da bi se skupina pobratila s slovenskimi frančiškani iz kostanjeviškega samostana. Upanje, ki je utripalo v njihovih srcih, da bi srečali svoje bližnje, a hkrati oddaljene slovenske brate, se je razblinilo, ko so naleteli na zaprta vrata novogoriškega in drugih samostanov onstran meje. Približevanje se je uresničilo leta 2007, ko se je za to začel zanimati pater David Šrumpf. Januarja 2008 so najstarejši verniki pred jaslicami, ki so krasile oltar svetišča na Sveti Gori, pri nogah Deteta skupaj odložili bremena, ki so jih nosili dolga leta, mlajši pa bremena, ki so jih podedovali. Upanje, da bi premagali meje – tako fizične kot tudi mentalne – je že takrat govorilo in molilo v dveh jezikih: italijanskem in slovenskem. Od takrat je bratsko srečanje pred jaslicami

postalo nepogrešljiv dogodek, ki poteka vsako leto na nedeljo po prazniku Gospodovega razglasenja. Seme je vzklilo in zrastle v mogočno drevo ...

Letošnje že osemnajsto čezmejno bratsko srečanje ob jaslicah, ki ga vsako

leto prirejata bratstvi Frančiškovega svetnega reda iz Nove Gorice in Gorice, je v svetem letu, ko smo romarji upanja, seveda potekalo v tem znamenju. V nedeljo, 12. januarja 2025, smo tako skupaj poromali »Po poti upanja«. Pri mejnem prehodu na Škabrijelovi ulici, kjer nekateri simboli pričajo o prizadevanjih za sožitje med tu živječima narodoma, se je zbrala lepa množica ljudi, ki so želeli ob spominu na Frančiškove prve jaslice še enkrat potrditi željo po skupnem preseganju meja in po duhu bratstva.

Med njimi sta bila tudi goriški nadškof msgr. Carlo Roberto Maria Redaelli in, v imenu koprškega škofa, g. Bogdan

Vidmar. "V sebi nosimo neuničljivo upanje, ki nam ga daje Jezusovo rojstvo in njegovo vstajenje," so med drugim uvodoma povedati organizatorji dogodka. Vsi smo klicani, da doprinesemo nekaj svojih darov, ki nam jih je dal Bog, v iskanje skupnega dobrega. Spričo vojn, uničenja in trpljenja po svetu bodimo Gospodu "hvaležni, da živimo v miru s sosedi, da skupno pripravljamo Evropsko

prestonico kulture in se trudimo, da bil mir naše vodilo v vsakodnevnih odnosih". Na poti od mejnega prehoda do svetišča na Kostanjevici so navzoči – ob molitvah in petju – v več etapah v slovenščini in italijanščini lahko prisluhnili pripovedi o prvih jaslicah sv. Frančiška v Grecciu leta 1223 in pa o daru stigem, ki jih je prejel asiški ubožec, poleg tega pa tudi o več kot 400 let starem Marijinem svetišču in samostanu na Kapeli nad Novo Gorico, o znamenitem jezikoslovcu p. Stanislavu Škrabcu, ki je na Kostanjevici živel in deloval celih 42 let, ter o katehetu in organistu p. Aleksandru Vavpotiču, ki so ga italijanski vojaki leta 1916 ubili v predoru pod Kostanjevico. V cerkvi Gospodovega oznanjenja Mariji je bilo po rožnem vencu

praznično somaševanje, ki ga je – na praznik Jezusovega krsta – ob drugih duhovnikih in redovnikih vodil msgr. Redaelli. Nadškof je izrazil navdušenje nad skupno "potjo upanja", ko so zbrani verniki kot "romarji upanja" lahko uredili vabilo papeža Frančiška za sveto leto 2025. "Naš krst je dokončna Božja beseda za vsakega izmed nas," zaradi česar naše upanje ni neka splošna želja, ki se nanaša na nekaj, za kar ne vemo, ali bo, temveč je že gotovost. Gotovi smo, da smo Božji dediči, smo pa še na poti. To "gotovo upanje" je lepo izrazil sv. Frančišek v svoji najstarejši molitvi pred Križanim O vzvišeni in veličastni Bog. Lep je način, kako asiški svetnik označi tri kreposti: prava vera, brez skrbi in omahovanj, gotovo in trdno

upanje, popolna ljubezen, ki ne pozna senc egoizma. V drugem besedilu sv. Frančišek govori o upanju ne kot o kreposti, "kajti upanje je Bog sam". Mi upamo v Boga, on je predmet in temelj našega upanja, on nam daje upanje, kot pastir z nežnostjo in usmiljenjem podpira našo pot upanja, "Bog sam je naše upanje", je dejal msgr. Redaelli. Kristjani nismo svetniki, in vendar imamo v sebi gotovo upanje v Božjo ljubezen. Zato moramo o tem pričati, biti moramo vsaj majhno znamenje upanja za ljudi, ki jih srečujemo. Krščanske skupnosti, ki živijo v Novi Gorici in Gorici, povezane z Evropsko prestolnico kulture, moramo prinašati kulturo upanja. "Ne razočarajmo tistih, ker to pričakujejo od nas."

Pred pozdravom miru je spregovoril še g. Vidmar. »Ko se odprejo nebesa, se odpre prostor za komunikacijo in srečanja,« je dejal. Letošnje srečanje je imelo širši, kulturni in družbeni značaj; zato je g. Bogdan v prvih vrstah cerkve pozdravil tudi predstavnika dveh občinskih uprav, ki sta se prvič udeležila čezmejnega romanja; to sta bila novogoriški podžupan Anton Harej in goriška občinska odbornica za EPK Patrizia Artico. V letu kulture, ki bo za kristjane tudi leto upanja, bo storjenega veliko dobrega, "vendar ne smemo pozabiti, da je najpomembnejše to, da smo Božji otroci, da nas Oče ljubi". Najdragocenejše, kar bo ostalo od tega leta, so naša srečanja, naši medsebojni lepi prijateljski odnosi v ljubezni. "Vi ste pričevalci vsega tega." Poklicani smo, da v upanju hodimo, da upanje prinašamo, da smo "misijonarji upanja".

Župnik p. Boštjan Horvat je gostoma in nadškofu izročil še svežo

plaketo o Prestolnici evropske kulture, ki nazorno prikazuje našo povezanost. V imenu novogoriškega OFS je k mikrofonu stopil še Stanko Šorli. Po pooblastilu Silve Valič, predsednice OFS Nova Gorica, ki je priredilo letošnje srečanje "po poti upanja", se je zahvalil vsem, ki so ga omogočili in se ga udeležili, za prisotnost tudi mednarodnemu svetniku narodnega sveta OFS Slovenija. Prihodnje srečanje ob jaslicah bo v nedeljo 11. januarja 2026.

Danijel Devetak,
Novi glas (Gorizia)

Živi rožni venec

za edinost Cerkve, nove duhovne poklice, svetost in stanovitnost poklicanih

ŽETEV

za molivce **Živega rožnega venca**, ki molijo za edinost Cerkve, nove duhovne poklice, svetost in stanovitnost poklicanih

»Žetev je obilna, delavcev pa malo. Prosite torej Gospoda žetve, naj pošlje delavce na svojo žetev.« (Lk 10,2)

Drage molivke in dragi molivci Živega rožnega venca!

Z mesecem marcem pričenjamo postni čas, ki je izrazito spokorni čas; čas, ki nas vabi k odpovedi ali odrekanju vsemu tistemu, česar je v našem življenju preveč. Vsak zase ve, kaj je to? Morda hrana, morda pijača, morda pretirano govorjenje, morda pretirano vsakdanje preživljanje časa na internetu prek računalnika ali pametnega telefona, morda ...? Odgovor na vse preveč in pretirano je zmernost in pametno ravnanje. Človek velikokrat tega ne more sam od sebe, zato rabi pomoč. Kristjani jo moremo ali lahko izmolimo in izprosimo od Boga. Zato je postni čas klic k več molitve, prebiranja Svetega pisma, več spoštovanja in sočutne lju-

bezni do bližnjega, več misli na pomoči potrebne, ki se kaže tudi v konkretnih dejanjih. Postni čas nas prečiščuje in tako dela bolj odprte za Božje delovanje v nas. Molivci Živega rožnega venca smo torej v postnem času poklicani, da še bolj zares ozavestimo svoje poslanstvo. Da ob molitvi določene desetke pred Boga polagamo vse duhovnike in druge duhovne poklice; še posebej pa prosimo, da nobenih duhovnih poklicev ne bi zmanjkalo, ampak da bi naše molitve dajale moč vsem poklicanim na pot za Gospodom.

MOLITEV ZA SVETOST DUHOVNIKOV

(Molitev iz molitvenika *Molitve in spodbude k molitvi*, zbrala in uredila s. Štefka Klemen, Maribor: Ognjišče, Slomškova založba, 2021, str. 72)

Vsemogočni Bog, podeli svoji Cerkvi dobre in goreče dušne pastirje. Nakloni nam pomoč in blagoslov v naših dušnih in telesnih potrebah, da te bomo vedno hvalili in se ti zahvaljevali za prejete milosti in dobrote.

Razlij svojega Svetega Duha na svoje služabnike, duhovnike Cerkve, da bo tvoj blagoslov posvečeval in oblikoval njihova življenja po zgledu velikega duhovnika Kristusa. Podeli jim stanovitnost in moč, da ne bodo omagali v pri odgovornem služenju, in jih utrdi, da bodo vedno pripravljeni dati življenje za svoje brate in sestre.

V svoji neskončni dobroti obilno povrni vsem duhovnikom (diakonom, katehetom, katehistinjam ...), ki so delo v tvojem vinogradu že končali, z večnim življenjem. Naj se vedno veselijo gostije pri tvoji mizi, za katero so goreče pripravljali tudi nas. Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Cerkveni molitvenik, str. 111

Iz Poslanice papeža Frančiška za 61. svetovni dan molitve za poklice:

Romarji upanja in graditelji miru

Kaj pa pomeni *biti romarji*? Kdor se poda na romanje, skuša najprej imeti jasen cilj ter ga vedno nosi v srcu in v mislih. Da pa bi dosegli cilj, se moramo hkrati osredotočiti na *sedanji korak*, za soočenje, na katerem moramo biti lahki, se zanj znebiti nepotrebnih bremen,

nositi s sabo bistveno in se vsak dan boriti, da utrujenost, strah, negotovost in nejasnost ne bi blokirali začete poti. Biti romar torej pomeni vsak dan odpotovati, *vedno znova začeti*, ponovno najti navdušenje in moč, da prehodimo različne etape poti, ki kljub naporom in težavam pred nami vedno odprejo nova obzorja in neznane razglede.

Smisel krščanskega romanja je ravno v tem: postavljeni smo na pot k odkritju Božje ljubezni, hkrati pa k odkritju samih sebe skozi notranje potovanje, ki pa ga vedno spodbuja mnogovrstnost odnosov. Torej, *romarji, ker smo poklicani*: poklicani, da bi ljubili Boga in da bi ljubili drug drugega. Tako se naša hoja po tej zemlji nikoli ne razkroji v jalovo naprežanje ali v brezciljno tavanje. Nasprotno, vsak dan, ko se odzovemo na klic, skušamo narediti možne korake proti novemu svetu, kjer se živi v miru, pravičnosti in ljubezni. Smo romarji upanja, ker stremimo k boljši prihodnosti in si prizadevamo, da jo med potjo gradimo.

Navsezadnje je to namen vsakega poklica: postati moški in ženske upanja. Kot posamezniki in kot skupnost, v različnosti karizem in služb, smo vsi poklicani, da evangelijskemu upanju »damo telo in srce« v svetu, ki ga zaznamujejo epohalni izzivi: grozeče napredovanje tretje svetovne vojne po koščkih; množice migrantov, ki bežijo iz svoje dežele v iskanju boljše prihodnosti; stalno naraščanje revežev; nevarnost, da nepopravljivo ogrozimo zdravje našega planeta. K vsemu temu pa se pridružujejo še težave, ki jih srečujemo vsak dan in ki včasih predstavljajo nevarnost, da nas vržejo v vdanost v usodo ali v malodušje.

3. del - A

ZAHVALA IN PROŠNJA

Drage molivke in dragi molivci, hvala vam tudi za vse darove, ki jih namenjate za vzdrževanje Brata Frančiška, kjer je rubrika ŽETEV. Novi molivci se še naprej pridružujejo; nekoliko počasneje, pa vendar se. Vabljeni, da se prijavite ali nagovorite še koga. Če bi kakšna župnija potrebovala več zloženkov za povabilo novih članov, jih lahko dobi na naslovu ŽRV.

Knjiga o življenju in poslanstvu p. Leopolda Grčarja. Lahko jo dobite za 20 € na naslovu: **info@marija.si** ali jo naročite po telefonu 04 53 70 700.

PRIČEVANJA MOLIVCEV ŽRV

Še naprej ste povabljeni, da napišete kratko pričevanje, svoje misli ob molitvi desetke za nove duhovne poklice, ki bo objavljeno v tej rubriki Žetve.

ŽRV darovi za revijo Brat Frančišek
januar '25 – februar '25 = **517 €**

Bog povrni!

- 10 € Herta Rošer, Saša Oder, Marija Korošec, Antonija Kramer, Anica Križman
- 12 € Milena Prosenc
- 15 € Ana Banič
- 20 € Jožica Grilj, Jožef Pavlič, Zofija Vaupotič, Bernardka Ipavec, Antonija Smrekar, Silva Gregorčič, Cecilija Premrn, Mateja Črv
- 30 € Zlatko Novak, Albina Žižek, Andreja Srebernjak, Amalija Pušnik, Olga Skočir, Ivica Tibola
- 50 € Kristina Mrak, Stanislav Šorli

DESETKA VESELEGA DELA ROŽNEGA VENCA: Jezusovo rojstvo – Ki si ga Devica rodila (Lk 2,6-12)

⁶Ko sta bila tam, so se ji dopolnili dnevi, ko naj bi rodila. ⁷In rodila je sina, prvorojenca, ga povila in položila v jasli, ker v prenočišču zanju ni bilo prostora.

Pastirji in angeli

⁸V istem kraju so pastirji prenočevali na prostem in čez noč stražili pri svoji čredi. ⁹Gospodov angel je stopil k njim in Gospodova slava jih je obsijala. Zelo so se prestrašili. ¹⁰Angel pa jim je rekel: »Ne bojte se! Glejte, oznanjam vam veliko veselje, ki bo za vse ljudstvo. ¹¹Danes se vam je v Davidovem mestu rodil Odrešenik, ki je Mesija, Gospod. ¹²To vam bo v znamenje: našli boste dete, povito in položeno v jasli.«

Razlaga papeža Frančiška Ljubezen je meso postala

Jezus, rojen iz Device Marije, pravi človek in pravi Bog. On je prišel v našo zgodovino, z nami je delil pot. Prišel je, da nas osvobodi iz teme in nam da luč. V njem so se razodeli Očetova milost, usmiljenje, nežnost: Jezus je Ljubezen, ki je meso postala. Ni samo neki učitelj modrosti, neki ideal, h kateremu naj bi težili in za katerega vemo, da smo od njega neusmiljeno daleč, on je smisel življenja in zgodovine, med nami je postavil šotor. Pastirji so prvi videli ta »šotor«, prvi prejeli oznanilo o Jezusovem rojstvu. Bili so prvi, ker so bili med zadnjimi, odrinjeni na rob. Bili so prvi, ker so bdeli v noči in stražili svoje črede. Z njimi se ustavimo pred otrokom, ustavimo se v molku. Z njimi se zahvalimo Gospodu, da nam je dal Jezusa, in z njihovo hvalnico njegovi zvestobi, naj se dvigne iz globine srca tudi naša: Slavimo te, Gospod Bog Najvišji, ki si se ponižal za nas. Ti si neizmeren, pa si se naredil majhnega; bogat si, pa si se naredil ubogega; si vsemogočen, pa si se naredil šibkega.

(Papež Frančišek, Homilija, 24. december 2013)

p. Krizostom Komar OFM

FRANČIŠKOV PRIJATELJ

Letos praznujemo 800-letnico Sončne pesmi, izjemnega hvalelospeva sv. Frančiška Asiškega, v katerem slavi lepoto stvarstva in Božjo navzočnost v naravi. Prav zato smo za osrednjo temo te številke izbrali Luč – simbol upanja, vere in Božje bližine.

Luč razsvetljuje temine naših src, kaže pot v negotovosti in nam pomaga prepoznati resnico. V času, ko se svet pogosto zdi poln senc, smo poklicani, da sami postanemo nosilci luči – v svojih skupnostih, družinah in osebni življenju.

V tej številki raziskujemo različne vidike svetlobe – od duhovne do osebne in skupnostne. Razmišljamo, kako Božja luč preobraža naše življenje.

Frama se je podala na Kurešček in na Češko, kjer mladi poglobljajo svojo vero in iščejo luč v vsakdanu. Osebne izpovedi nas vabijo k razmisleku o premagovanju notranjih bojev in klicu k svetosti.

Poseben pečat pustijo tudi zgodbe iz širšega sveta – od pričevanja Damaščanskih mučencev do življenja in dela br. Metoda Benedika. Dotaknemo tudi vloge Cerkve v sodobnem času.

Nejc Presečnik je opisal svojo zgodbo življenja, ki jo je vredno prebrati.

Žreb je zadel Matija...

Vendar ni ostalo samo pri tem. Diakon Matija Golob se je prislusnil Božjemu klicu in se zavestno odločil, da bo šel za Gospodom. Razmišljamo tudi o pomembnih življenjskih temah, kot sta telesnost in spolnost, ter se pripravljamo na Asiško pot 2025, ki vabi pogumne romarje, naj se odpravijo na pot.

Rubrika Ali si vedel pa odkriva drobce zanimivosti, ki nas lahko razsvetlijo na nepričakovan način.

Komu pa si ti luč?

br. Vlado Kolenko

MED NAMI

Letošnja prva številka Med nami nadaljuje z vsebino liturgičnega prostora, osredotoča se na bistveni del, to je daritveni oltar oz. v zaporedju poimenovanja v našem nizu MIZA KRUGA – seveda nebeškega, evharističnega kruha, ki je Jezusovo telo.

V uvodniku nam pogled na to skrivnost začne odstirati Janja Ahčin, nato se nadaljuje skozi duhovne poglede, kjer avtorji razmišljajo o tem, kako udeležba pri nebeški gostiji ob mizi Kristusovega telesa vpliva na naše življenje, da postaja vedno bolj Božje. Dar, ki prihaja s tega mesta, Kristusovo telo v evharistiji, je vsebina razmisleka o tem, kako z obhajilnim spevom povzdignemo in poglobimo trenutke združenja z nebeškim Gostom.

Pogovor je posvečen zlatomašniku p. Ernestu Benku, ki že pol stoletja deli ta kruh odrešenja.

Tudi druge rubrike so posvečene tej osrednji temi, edino v tistih, kjer je govor o srečanju bratov minoritov v Olimpiju, o duhovnem vikendu v Piranu in o odpravi prostovoljcev, ki so pomagali p. Martinu Kmetcu v Turčiji, se avtorji oddaljijo o nje.

Seveda pa ne gre prezreti še predzadnje Frančiškove 800-letnice, katere praznovanje se je začelo januarja v Assisiju – to je obletnica Sončne pesmi, ki jo je temeljito vzel v pretres p. Janez Šamperl in odkril mnogokaj zanimivega. Preberite!

Predvsem mladi bralci ne spreglejte rubrik, ki sta namenjeni vam, v eni izmed njih imate možnost, da dobite lepe nagrade. Le pozorno prelistajte revijo, morda bo vaš trud poplačan!

V postnih dneh, ki so vedno bliže vstajenskem jutru, vam želim mir in dobro!

Doroteja Emeršič

Frančiškova mladina se pri Kraljici miru počuti zelo lepo

Mladi Framiši iz Štepanje vasi so 27. januarja 2025 poromali v Svetišče Kraljice miru na Kurešček. Ob 18. uri je sveto mašo daroval brat Luka Modic OFM Cap. Pri njej so mladi iz Frame sodelovali z branjem berila ter lepim igranjem in petjem. Po njej je v Marijini hiši na Kureščku sledilo redno tedensko srečanje Frame o sestri vodi iz Frančiškove Hvalnice stvarstva: »Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri vodi; mnogo koristi ponižna,

dobra in čista.« Brat Luka Modic, duhovni asistent Frame, je imel zelo zanimivo predstavitev teme o sestri vodi. Med drugim se je ustavil ob evangelijskem odlomku o srečanju Jezusa s Samarijanko.

Srečanje se je nadaljevalo z delom po skupinah, kjer je pogovor tekkel o željah, ki nas vodijo k Bogu, o ponižnosti, čistosti in poti delanja dobrega. Sledilo je veselo bratsko druženje z agape.

Srečanju Frame se je pridružila tudi naša s. Emina Mulalić, ki živi in pomaga na Kureščku.

Invalidni in bolni otroci v Tigraju

V Etiopijo sem šla prvič leta 2017. Javila sem se na oglas v Družini in odgovoril mi je salezijanec, p. Jože Andolšek. Hvaležna sem mu, da me je povezal s skupnostjo sester, ki v mestu Kobo vodijo sirotišnico, vrtec, osnovno šolo in bolnišnico.

Prvič sem šla sama na tako dolgo pot in bilo me je zelo strah. A rekla sem si, grem, tudi če umrem. Že takrat so bili v Etiopiji nemiri, a pred odhodom nisem o tem še nič vedela. Prvi teden sem morala čakati v Adis Abebi, ker je bila cesta od Mekelleja do Koba zaprta

zaradi spopadov. Ko sem končno prišla, me je ena od sester objela in rekla: »Ti si blagoslovljena.« Nekega dne se je po cesti mimo naše sirotišnice peljala dolga vrsta kamionov, polnih oboroženih vojakov. Sestre so rekle, da gredo najbrž proti severu, kjer so konflikti na meji s Sudanom. A bilo je toliko drugih lepih doživetij, da me ni bilo strah.

Naslednje leto sem šla najprej v Benin in po enem mesecu odpotovala še v Etiopijo. Sestre iz Benina so moj kovček do zadnjega kotička napolnile z ananasi in s plastenkami baobaba v prahu, deklicam pa sem prinesla knjige, zvezke, flomastre in obleke, ki jih v Beninu sešila šivilja. V Adis Abebi sem v neki majhni knjigarni zanje kupila knjige v amharščini. Bile so jih vesele, saj so prej poznale samo učbenike. Prijateljica mi je dala s seboj šiviljski pribor. Vsako popolne smo imele nekakšen bralni krožek, tudi risale smo in šivale.

Vrnila sem se še tretjič. Preden sem šla na pot, me je sestra vprašala, katere kraje bi rada videla, da se lahko pravočasno organizirajo. Tisto leto smo s sestrami in z deklicami odšle na izlet v bližnjo tigrajsko regijo. Ogledale smo si jezero Ashenge, ki leži v osrčju gore Korem, in mesto Alamata. Tu smo obiskale sestre Matere Terezije in župnišče. Že takrat je bila v zraku vojna, na cestah so bile kontrolne točke z vojaki, najmanj trikrat

so nas ustavili na poti tja in potem še na poti nazaj. Kasneje smo v manjši skupini šli še na izlet v Bahir Dar, do otokov na jezeru Tana in k slapovom pri izviru Modrega Nila.

Ko sem se vrnila domov, se je začela pandemija. Sestre so morale zapreti vrtec in šolo ter otroke iz sirotišnice poslati domov – tiste, ki še imajo kakšne sorodnike. Štiri naše deklice so se tako morale vrniti v Tigraj. Kmalu potem so se v Etiopiji začele težave, nemiri in protesti; roji kobilic so uničevali pridelke in na koncu je izbruhnila še vojna v Tigraju. Ropanje, množični poboji, uničevanje infrastrukture, naravne in kulturne dediščine. S požiganjem poljskih pridelkov in pobijanjem domačih živali so namerno povzročili lakoto, zaradi katere so umirali predvsem otroci in starci. Na tisoče Tigrajcev je zbežalo v Sudan ali druge predele Tigraja. Tigrajci so bili na udaru po vsej državi, preganjali so jih, zapirali, mučili, odpeljali neznanu kam. Čez noč so izgubili službe, imetje, dobro ime. Tudi tri sestre, ki jih poznam, so bile zaprte. Njihova edina krivda je bila, da so Tigrajke.

Najbolj so trpele ženske vseh starosti. Bile so žrtev brutalnih skupinskih posilstev, pretepali so jih in na vse načine poniževali, jim v nožnice tlačili žeblje in druge ostre predmete. Nalašč so jih okužili z aidsom. Te ženske imajo ranjeno dušo in telo. Zaradi poškodb ne morejo zadrževati urina in blata. Najbrž ne bodo mogle več roditi. Posiljevali so jih pred njihovimi otroki in družino. Vse, od deklic do stark, tudi redovnice. Mnoge ženske so med posiljevanjem umrle. Tudi dečke so spolno zlorabljali in nekatere tudi skopili. Vojaki mrtvih sploh niso pustili pokopavati, tako so trupla postala plen hijen. Pobijali so

tudi ljudi, ki so se zatekli v cerkve. V tej vojni je umrlo več kot pol milijona Tigrajcev. Sestri, ki jo poznam, so ubili 27 družinskih članov. Vsaka družina je koga izgubila. Mnogi so ostali invalidi, brez rok, brez nog. Z Mino, prostovoljko iz Italije, sva vsak dan spremljali vse mogoče novice in trepetali za naše sestre in deklice. Tigraj je bil povsem blokiran, brez humanitarne pomoči, hrane, vode, zdravil, sanitetnega materiala, elektrike, goriva, gnojil, interneta.

Za pomoč sem pisala različnim združenjem, organizacijam in tudi papežu Frančišku ter škofu Juriju Bizjaku. Vse znance in prijatelje sem prosila za molitev. Kako so bili sestre, duhovniki in drugi hvaležni, ko sem jim sporočila, da

zanje molijo v Beninu, v Italiji, v Peruju, Senegalu in v našem malem Piranu.

Med zbiranjem informacij sem našla na pričevanja Francesca Romagnolija in misijonarja Angela Olarana. Francescova knjiga *Babajje, klic nevidnih otrok* se me je tako dotaknila, da sem jo prevedla v slovenščino. Zdaj bi rada prevedla tudi knjigo Angela Olarana.

Od leta 2017 sem bila ves čas v stiku s sestrami in jim pomagala tudi med vojno 2020–2022. Za nekaj otrok sem našla botre. Denar smo sprva pošiljali v glavno hišo v Italijo, od tam pa sestre sploh niso poslale denarja v Etiopijo, ampak v Eritrejo. Od takrat sem denar pošiljala neposredno sestram v Etiopijo. Videla sem, da banke poberejo prevelik delež, tega pa si nato prisvoji vlada za nakup orožja. Nekaj so si vzeli *smugglers* – tihotapci, ki so v času vojne tvegali življenje, da so denar dostavili v Tigrj. Ko so se odprle banke v Tigraju, sem našla način, kako poslati denar, da ga pol ne pokrade banka v Adis Abebi.

Pomagalo mi je veliko ljudi, prijateljice, znanci, župnijske skupnosti. Vsem in vsakemu posebej sem zelo hvaležna. Vsak od nas je prispeval po svojih zmognostih in kakor mu je narekovalo srce, od 50 centov do več tisoč evrov. V tem času sem zbrala in v Etiopijo oziroma Tigrj poslala več kot 50 tisoč evrov. Moram reči, da niti centa nisem spravila

v svoj žep in tudi bančne stroške sem poravnala s svojim denarjem. Vedno sem tudi poslala potrdilo o nakazilu in nato še povratne informacije, ki sem jih dobila od sester. Vsakič so poslale slike, se iz srca zahvalile za pomoč in večkrat napisale: *»Ljudje jokajo od sreče, ko prejmejo pomoč. Ne vemo, kako naj se ti zahvalimo. Hvala tudi vsem, ki ti pomagajo.«* Poslale so mi nekaj fotografij otrok in dopisale: *»Temu fantku so ubili starše po podpisu mirovnega sporazuma.«* Ali pa: *»Pomagale smo tej starki, ki nima otrok in je prisiljena beračiti na ulicah. Zdaj ji vsaj en mesec ne bo treba prosjati.«* In še: *»Pomagale smo tej mami, ki so ji ubili moža in je ostala sama s tremi majhnimi otroki.«* Najhuje pa je bilo: *»Pomagale smo tej mladi ženski, ki so jo posiljevali vojaki in je zanosila. Ne ve, kdo je oče, in otroka se je hotela znebiti. Tudi sama je sirota. Tri tedne sem se pogovarjala z njo in ji obljubila pomoč. Prepričana sem, da bo vzljubila tega otroka in bo zanj blagoslov, čeprav jo zdaj spominja samo na grozo posilstva.«*

Pomagali smo tudi duhovniku, ki je imel polno hišo beguncev. Vse je delil z nji-

mi in odstopil jim je celo svojo posteljo. Napisal je: *»Prejel sem denar. Nimam besed. Lahko se ti samo zahvalim in naj te Bog varuje in vedno bolj blagoslavlja. Tvoja pomoč vedno pride v pravem trenutku. Ravno danes sta prišli k meni dve mami in jokali. Eni sem dal 1000, drugi pa 500 birr. Ko pridejo k meni mame z otroki in jokajo, ker jim nimajo kaj dati jesti, jim pomagam, kolikor morem. Ostale so same. Situacija je zelo težka in vsi trpimo. Hvala Bogu, ki mi je v tem kritičnem trenutku dal tebe. Vsak dan pri maši molim zate.«* Ob taki hvaležnosti so mi po licih vedno tekle solze. Ko internet ni deloval, je šel tudi 50 kilometrov daleč, da je poslal sporočilo in se zahvalil. Včasih me je poklicala kaka sestra: *»Hvala, Špela. Rešila si toliko življenj!«* Ko sem se branila, da ni bil samo moj denar, je odgovorila: *»Vem, ampak brez tebe ne bi bilo nič.«* Zagotovo vem, da ti ljudje molijo za vse dobre duše, ki v tej stiski niso pozabile nanje.

Vojna se je sicer končala, težav pa še ni konec. Pravijo, da se eritrejski vojaki še niso umaknili z vseh območij, posebno ne iz krajev ob severni

meji. Ljudem zelo otežujejo življenje. Brez pomoči vseh nas bodo težko preživeli in obnovili, kar je bilo porušenega. Zanje veliko naredijo salezijanci.

Sama sem vesela, da lahko prek sester pomagam veliko ljudem. Pred vojno sem poznala samo sestre v Kobu in Adis Abebi. Zdaj sem v stiku še s sestrami, ki delujejo v Tigraju. Vem, da dvakrat obrnejo vsak dinar in s poslanimi prispevki delajo čudeže.

Pred letom ali dvema je bila v Tigraju prijateljica Jana. Prek nje sem prišla v stik še s salezijancem abba Haftujem. Jana je namreč učila v šoli Don Bosco Shire. Na tej šoli je veliko žrtev vojne, ti otroci so resno telesno in duševno poškodovani. Več je tudi sirot. Jana mi je povedala za deklico Betelihem Tesfay Mawecha. Med vojno je bila v granatnem napadu težko poškodovana in v bolnici so ji morali amputirati noge. Njen brat, mama in babica so med napadom umrli. Oče je napad preživel in skrbi za Betelihem. Znova se je poročil in družina se je povečala za še enega otroka. Ko sem videla fotografijo Betelihem, sem takoj prosila prijateljice za pomoč. Abba Haftuju, rektorju šole, smo poslale toliko, da si je lahko kupila primerno obutev. Kasneje sem izvedela, da so jo obiskali s tigrajske televizije in posneli film. Postala je vzor poguma in volje do življenja. Lani je bila nekaj mesecev v bolnišnici v Mekeleju zaradi

vnetja. Zdaj ponovno obiskuje šolo. Je vzorna in prizadevna učenka.

Najstnika Halfoma Shimndija je tako poškodoval dron, da je izgubil roko in nogo. Ko sem to povedala družini iz Lucije, so se takoj odločili za botrstvo na daljavo. Jano sem prosila za njegovo sliko, a rekla je, da ga je stric odpeljal v neki drug kraj, ki leži blizu meje z Eritrejo in kjer je nevarno. Abba Haftuja sem dolgo nadlegovala, naj naredi vse, da ga najde in pripelje nazaj. V moji glavi so se odvijali sami črni scenariji. Če se mu kaj zgodi, ne more niti zbežati, ko pa lahko skače samo po eni nogi. Postavili ga bodo na cesto in bo prisiljen beračiti (take prizore sem videla v Adis Abebi). Prodali ga bodo in mu vzeli organe, saj je mlad in drugače zdrav (tudi to se žal dogaja). Vse poznane sem prosila za molitev. Avgusta 2024, torej čez več mesecev, mi je abba Haftu sporočil, da se je

Halfom vrnil. Ves ta čas je bil pri starih starših v kraju Adi-nebried. Povedal mi je svojo zgodbo: »Sprva sem bil s starimi starši v mali vasi Adi-nebried. Ko sem bil star šest let, sta se moja starša ločila in odločil sem se živeti pri starih starših. Moj oče ima z novo ženo tri hčerke, mama pa z novim možem enega sina. Poznam vse in se z njimi dobro razumem, vendar mi starši ne morejo pomagati. V vojni sem izgubil roko in nogo. S starimi starši sem se preselil v Shire, saj so naš dom in vse, kar smo imeli, požgali eritrejski in etiopski vojaki. V Shireju smo vsi skupaj živeli pri stricu in hodil sem v šolo k salezijancem. Zaradi ekonomskih omejitev sem se bil skupaj s starimi starši prisiljen vrniti v vas Adi-nebried. Tudi tu sem hodil v šolo. Med počitnicami sem se vrnil v Shire in sprva živel pri stricu. Tam pa se nisem mogel učiti, saj smo živeli v dveh sobah stric, njegova žena, trije otroci

in jaz. Želel sem biti sam, da se lahko v miru učim.« Tako mu je abba Haftu po dolgem iskanju našel skromno sobico v bližini salezijanske skupnosti, za katero sedaj prispevamo najemnino. Salezijanci so ga vpisali v svojo srednjo šolo. Med drugim so tu dijakom na voljo tudi knjižnica, internet in računalniki. Tega v Adi-nebriedu ni bilo. Halfomu je bilo sprva težko biti sam, mislim, da je zelo

pogrešal stare starše in se je hotel vrniti k njim ter nadaljevati šolo v Adi-nebriedu. Ni vedel, kaj narediti, bal se je, da mu ne bomo več pomagali. Napisala sem mu, da je svoboden človek in naj se sam odloči, a sem mu svetovala, naj vztraja, saj je salezijanska srednja šola najkvalitetnejša šola daleč naokoli. Ko jo konča, bo imel veliko več možnosti, da se vpiše naprej. Pred kratkim mi je abba

Haftu poslal fotografijo in sporočil, da je Halfom v posebnem razredu in ga vsi predmetni učitelji zelo cenijo. Njegovo vedenje je odlično, prav tako šolski uspeh. Obiskal ga je tudi pater Jože Andolšek in mi sporočil: »Zelo prijeten je bil. Me je kar zmučil, ko sem se pogovarjal pol ure v angleščini (pater Jože se šele uči angleščine). Zelo rad ima matematiko in fiziko. Rad bi študiral v Mekeleju. Zelo ti je hvaležen za vse! Povsem v začetku

sem si ogledal njegovo sobo. Res zelo skromno ... najbolj si ga bom zapomnil, ko sem ga vprašal, kaj bi rad postal! Na široko se je nasmehnil in rekel, da bi rad postal učitelj matematike in fizike na salezijanski srednji šoli v Shireju. Pa tudi drugi imajo podobne želje. Betelihem mi je rekla, da bi rada postala učiteljica v prvem razredu v salezijanski šoli v Shireju.«
Halfom nam včasih napiše prav ganljiva sporočila: »Sam nisem nič naredil za vas in kar vi naredite zame, je čudovit dar od Boga. Ne morem z besedami opisati, kako veliko hvaležnost čutim. Lahko rečem samo hvala.«

V župniji Portorož so že dvakrat izkupiček od prodanih adventnih venčkov namenili za pomoč Tigrajcem. Prvo leto sem denar poslala sestram, letos pa salezijancem, za Halfomove potrebe. Lahko se samo zahvalim njegovim bo-

trom – njegovi novi družini iz Lucije in portoroškemu župniku. Prek uršulink, ki delujejo v Tigraju, pa je župnija Piran pomagala družini s tremi avtističnimi otroki. Poslali smo pomoč za enega od njih, druga dva pa sta na daljavo posvojili mama in hči iz Velikih Lašč. Ti otroci so trenutno v Adis Abebi zaradi zdravniških pregledov. Zaradi avtizma ne govorijo, zato v šoli zaostajajo in bodo potrebovali govorno terapijo. Pomagamo tudi neki mami, ki ima dve hčerki in sina s posebnimi potrebami. Sestra Mana mi je napisala: »Našla sem jih kmalu po vojni, saj jih je mama prej skrivala zaradi strahu pred vojaki, pa tudi zaradi predsodkov in sramu. V glavnem pa so še vedno bolj doma, v šolo ne hodijo. Sin, ki je bil prej še sposoben malo pomagati mami, je žal umrl. Ostala je sama, žalostna in brez pomoči, kar je v tem povojnem času zanjo kar velik izziv.«

Posebno zahvalo dolgujem tudi otrokom s posebnimi potrebami iz Centra Janeza Levca v Ljubljani, ki so v zameno za predstavo kamišibaj prispevali svoj dar za sovrstnike s posebnimi potrebami iz Tigraja. In konec

koncev tudi svojim pokojnim staršem: sočutni in nadvse občutljivi mami ter očetu, ki je že kot otrok izgubil nogo zaradi bombe. Morda zato vem, kako take izkušnje zaznamujejo človeka in vse v družini.

Špela Pahor

Tomaž Čelanski

Življenje našega blaženega očeta Frančiška

Vita brevior (19)

O vodeničnih, hromih in kilavih

51. V mestu Fano je neki vodenični bolnik po blaženem Frančišku zaslužil popolno ozdravitev od te bolezni.

52. Neka ženska iz mesta Gubbio, ki je hroma ležala na postelji, je že tretjič po imenu poklicala blaženega Frančiška, da bi jo rešil; in njena bolezen jo je zapustila in je ozdravela.

53. Deklico iz Arpina, iz škofije Sora, je ohromelost tako uklepala, da ni mogla premikati udov in so ji mišice tako uplahnile, da ni bila sposobna človeških dejanj; zdelo se je, da jo bolj muči hudi duh, kot pa da bi jo oživiljal človeški dih. Tako je bila izčrpana od bolezni, da se je zdelo, da se vrača v zibel. Slednjič pa jo je njena mati po Božjem navdihu v zibeli prinesla v cerkev blaženega Frančiška, ki je blizu Vicalvija. Tam je prelila mnogo solza in pomnožila molitve, deklica pa je bila rešena nevarnosti in se ji je vrnilo prejšnje stanje in zdravje.

54. V istem mestecu je nekega mladeniča, ki ga je vklepala hromost, tako da mu je celo zaprla usta in mu zaškilila oči, mati prinesla v že omenjeno cerkev. Ker se tisti mladenič ni mogel premikati, je mati zanj ponižno molila, in preden je prišel domov, se mu je povrnilo prejšnje zdravje.

55. V Poggiobonsiju je neka deklica, po imenu Ubertina, tako hudo kot neozdravljivo trpela za padavico, da so njeni starši, ki so obupali nad človeškim zdravlilom, vztrajno moledovali blaženega Frančiška za priprošnjo. Soglasno sta se zaobljubila preblaženemu, da se bosta vsako leto na dan pred njegovim praznikom postila, na praznik sam pa nahranila nekaj revežev. Ko sta izrekla zaobljubo, je deklica povsem ozdravela in ni kasneje več čutila nobene posledice te nevarne bolezni.

56. Petru Mancanellu, meščanu Gaete, je zaradi ohromelosti rok odpovedala tudi dlan, usta pa so se mu ukrivila do ušes. Ko se je pokoraval nasvetom zdravnikov, je izgubil še vid in sluh. Slednjič se je ponižno zaobljubil blaženemu Frančišku in bil tako po zaslugah preblaženega moža rešen vseh omenjenih bolezni.

57. Neki meščan iz Todija je tako trpel od bolečin v sklepkih, da zaradi silovitosti trpljenja sploh ni mogel spati. Slednjič, ko je bil videti čisto pri koncu z močmi in mu ni nobeno zdravilo zdravnikov prineslo olajšanja, je vpričo nekega duhovnika poklical blaženega Frančiška. Ko je izrekel zaobljubo, si je izprosil nekdanje zdravje.

58. Nekdo, Bontadoz po imenu, je imel tako hude bolečine v nogah, da se sploh ni mogel premikati, izgubil je tek in spanec. Neka žena mu je svetovala, naj se pobožno zaobljubi blaženemu Frančišku. Njega pa je bolečina tako mučila, da je rekel, da ne verjame, da bi bil on svet. Žena pa ga je kljub temu še vztrajneje nagovarjala, da se je slednjič le zaobljubil takole: »Zaobljubim se,«

je rekel, »svetemu Frančišku in verjamem, da je svet, če me v roku treh dni reši te bolezni.« Kmalu je na svoje začudenje vstal in vrnilo se mu je zdravje, ki ga je bil izgubil.

59. Neka žena, ki je že več let zaradi bolezni preležala v postelji, se nikakor ni mogla premikati. Ko jo je sveti Frančišek ozdravil, je lahko opravljala svoje posle.

60. Neki mladenič v mestu Narni je deset let bolehal za težko boleznijo, tako da je bil ves zabuhel in ga nobeno zdravilo ni moglo ozdraviti. Mati ga je zaobljubila svetemu Frančišku in takoj je od njega prejel ugodno ozdravitev.

61. V istem mestu je neka žena osem let imela posušeno roko in z njo ni mogla nič delati. V videnju se ji je prikazal blaženi Frančišek, iztegnil njeno roko in jo izenačil z drugo, da je bila za delo.

62. V mestecu Spello je neki človek dve leti tako hudo trpel za kilo, da so mu spodaj šla ven vsa čreva. Ni jih mogel za dalj časa spraviti nazaj na svoje mesto. Zato se je zatekel k zdravniku, in ko je obupal nad njimi, se je obrnil na Božjo pomoč. Ko se je pobožno skliceval na zasluge blaženega Frančiška, je bil takoj čudežno ozdravljen in tiste, ki so ga poznali, pripravil do osuplosti.

63. Neki mladenič, Jonatan po imenu, v škofiji Sora, je bil tako prizadet od zapletenega črevesja, da mu niso mogla pomagati nobena zdravila zdravnikov. Zgodilo pa se je, da je njegova žena šla nekega dne v neko cerkev blaženega Frančiška. Ko je molila za moževo zdravje, ji je

neki brat preprostega duha rekel: »Pojdi in povej svojemu možu, naj se zaobljubi blaženemu Frančišku in se pokriža, kjer ima kilo.« Ko se je vrnila, je to sporočila svojemu možu. Ta se je zaobljubil blaženemu Frančišku, se pokrižal po kraju bolečine in črevesje se mu je takoj povrnilo na svoje mesto. Začudil se je mož zaradi hitrosti nepričakovane ozdravitve, ki se mu je tako hitro nasmejala, in na mnogo načinov preverjal. Ko je bil še v vročici, se mu je v sanjah prikazal blaženi Frančišek, ga poklical po imenu in rekel: »Ne boj se, Jonatan, ker boš ozdravljen od svoje bolezni.« Ta čudež je zelo zanesljiv, ker se je blaženi Frančišek prikazal tudi nekemu redovniku, Robertu po imenu. Ko ga je vprašal, kdo je, mu je odgovoril: »Jaz sem Frančišek, ki sem prišel ozdravit nekega svojega prijatelja.«

64. Na Siciliji je nekoga, Petra po imenu, ki je naenkrat utrpel kilo v sramnem predelu, čudežno ozdravil, ko se je zaobljubil, da bo poromal na njegov prag.

Se nadaljuje.
Prevedel br. Miran Špelič OFM

V Avstriji in na Bavarskem smo obiskali dva nevsakdanja svetnika

Nekaj dni po godu svete Lucije smo se člani DPSD odpravili na adventni obisk k Materi božji v Alttötting in v starodavno avstrijsko mestu Salzburg.

Skoraj 40 potnikov je – vsakogar z lastnimi pričakovanji – v romarsko skupino povezal pater Peter s svojim humorjem, meditacijo in komentarji. Na pobočjih in vrhovih Visokih Tur nas je pozdravljala sneg, a sončno vreme je bolj spominjalo na oktober kot na drugo polovico decembra.

Mimo Salzburga in Braunaua (Hitlerjev rojstni kraj nesrečnega spomina) smo prišli do mesteca Sankt Radegunde z lepo, gotsko zasnovano farno cerkvijo sv. Radegunde, kraljice in opatinje iz 6. stoletja, sicer zavetnice francoskega mesta Poitiers. Na pokopališču ob cerkvi je grob in spominska plošča blaženega

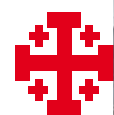
Franza Jägerstätterja, mučenca, ki so ga leta 1943 umorili, ker je odklanjal vstop v nacistično vojsko. Kot prepričan katoličan je prepoznal nevarnost nacionalsocializma in že ob plebiscitu leta 1938 – kot eden zelo redkih – glasoval proti priključitvi Avstrije Hitlerjevemu rajhu. Kljub ugledu med meščani ni želel postati župan, predvsem pa je odklanjal možnost, da se vključi v nemško vojsko, kar je bilo zanj vprašanje pripadnosti katoliški veri in humanizmu. Bil je zaprt, posvetne in cerkvene oblasti so ga prepričevale, naj popusti, edino podporo mu je dajala njegova soproga Franziska.

Avgusta 1943 so ga obglavili in upepelili. Pri oltarju so njegove relikvije – pepel iz žare, ki so jo po vojni prenesli iz Berlina v domači kraj. Vse to nam je v pogovoru po maši predstavila prijazna gospa, ki kot predstavnica občine skrbi za ohranitev spomina na tega mučenca ugovora vesti. Kar same so nam prihajale na misel primerjave s podobnimi usodami iz tistega časa na naših tleh. Zločinski Hitlerjev režim je svojega nasprotnika zaprl, mu dokazal njegov prestopek, ga obsodil na smrt in umoril, a njegovi družinski člani so ga v zaporu lahko obiskali, vedeli so, kaj se z njim dogaja,

po usmrtitvi so lahko ohranili spomin nanj in njegove tri hčerke z družinami danes živijo blizu rojstne hiše. Obsodba je bila razveljavljena in bil je (posmrtno) rehabilitiran. Vdova je mirno živela na domačiji in dočakala 100 let. In pri nas? Naš nič manj zločinski režim je svoje nasprotnike moril

brez sodnega postopka tudi po koncu vojne, ljudje so izginjali v jamah, gozdovih, gorečih hišah in na pustih otokih brez sledi, njihovi družinski člani (če so preživeli) pa so nosili težke posledice in so zaznamovani vse do danes. In nad vsem je (bila) ukazana popolna prepoved spomina. Nič kaj lepa primerjava! Prav zato nam je obisk Svete Radegunde in pogovor o življenjski poti bl. Franza Jägerstätterja ostal v živem spominu.

Le dobro uro vožnje oddaljeno od Sv. Radegunde je glavno bavarsko romarsko svetišče Alttötting, zaradi številnih ozdravitev mu rečejo tudi nemški Lurd.

Osrednje mesto romarskega kraja je osmerokotna Kapela milosti (Gnadenkapelle) z znamenito Marijino podobo iz lipovine (Črna Madona) in neštetiimi votivnimi slikami v zahvalo za izkazane milosti. Kapela je ostala v prvotni obliki, majhna in nizka. Obdajajo pa jo številne mnogo večje cerkve, saj je Altötting zelo obiskan romarski kraj. Leta

1980 ga je z obiskom počastil sv. papež Janez Pavel II. v spremstvu kardinala Josepha Ratzingerja, kasneje njegovega naslednika. Oba sta upodobljena na cerkvenem pročelju ob kapeli. Ob glavnem Marijinem kipu v kapeli je tudi podoba frančiškanskega patra Konrada (Parzhamskega).

Življenjsko pot tega zanimivega svetnika smo podrobneje spoznali naslednjega dne, ko smo v frančiškanskem samostanu blizu Kapele milosti po sv. maši slišali njegovo zgodbo. Iz kmečkega stanu se je kot brat pridružil frančiškanki in tam kot samostanski vratar štirideset let vestno in pobožno skrbel za številne romarje. Papež Pij IX. mu je priznal čast na oltarju, v samostanski cerkvi pa so njegove relikvije. Prenočevali smo v Frančiškovi hiši, ki ima pod streho tako skromen prostor za romarje kot tudi dijaški in študentski dom ter bogat program duhovnih vaj. Altötting nam bo ostal v spominu kot romarski kraj, ki vzdržuje lepo kontemplativno okolje. Naš obisk je kljub predbožičnemu času, ko marsikje vse

odmeva od cingljanja kraguljčkov, svetlobne našarjenosti in vsiljive kramarske ponudbe, lahko potekal mirno in v lepi zbranosti. Ob prvem dnevu božične devetdnevnic 16. decembra so namreč zaključili adventno tržnico in pospravili stojnice na trgu med cerkvami. Kako drugače od slovenskih mest, kjer božično zbranstvo pogosto moti bučno veseljačenje prav ob cerkvah.

Pot nas je naslednjega dne iz bavorskega Altöttinga vodila v Salzburg. Mesto se od Napoleonovega časa dalje ponaša z nazivom Primas Germaniae, torej glavno cerkveno središče nemško govorečih dežel. Tudi Slovenci smo zajemali iz bogatega solnograškega krščanskega izročila, saj so od tam prihajali misijonarji, tja pa so hodili na študij naši bodoči izobraženci in narodni voditelji. Ob prihodu v mesto smo se razšli in si mestne znamenitosti ogledovali po lastnih željah. Salzburška veduta malce spominja na Ljubljano: mestno središče z veličastno kupolo stolne cerkve se vije pod gradom na vzpetini. Seveda je di-

menzija mest povsem različna, Salzburg je za Dunajem drugo največje mesto v Avstriji. V mesto so se stekale velike množice turistov, tudi predbožična tržnica je bila v polnem teku. Katedrala je imenitno opremljena, ob našem obisku je potekala adventna priprava s čiščenjem in okraševanjem. Cerkev, posvečena sv. Rupertu in Virgilu, ima danes baročno zasnovo, dokončana je bila v 17. stoletju v času nadškofa Lodrona. Seveda pa je bilo na tem mestu krščansko svetišče že v najzgodnejših časih. Salzburg z mogočnim gradom je veljal za neosvojljivo utrdbo, zato se je v mestu nabralo veliko bogastva, tudi zaradi rudnikov soli v bližini je v deželi vladalo blagostanje. Ob koncu 2. svetovne vojne se je nemški poveljnik mestne obrambe kljub drugačnim ukazom odločil, da mesto brez bojov preda prihajajočim zavezniškim silam. S tem ga je obvaroval pred uničujočim bombardiranjem.

Po nekajurnem sprehodu po ulicah in trgih smo se od Salzburga poslovili in se prek zasneženega Katschberga vrnili domov. Za vselej pa nas bo spremljalo sporočilo, ki sta nam ga zapustila junak ugovora vesti bl. Franz Jägerstätter in vdani, pobožni samostanski vratar sv. Konrad Parzhamski.

Sveta dežela za cvetno nedeljo

Cvetna nedelja v Jeruzalemu
od 7. do 14. aprila 2025

V postnem času je romanje v Sveto deželo posebno doživetje! Udeležba pri procesiji cvetne nedelje iz Betfage čez Oljsko goro v Jeruzalem je neponovljivo srečanje s kristjani v Sveti deželi! Pridite v Jeruzalem!

PROGRAM ROMANJA:

1. dan: polet z bližnjega letališča v Tel Aviv, namestitev v hotelu v Betlehemu za dve noči.

2. dan: **OLJSKA GORA** in dogodki, ki so vezani na Jezusovo trpljenje: Betanija in sv. Lazar, Getsemani, votlina izdajstva, Dominus flevit, Očenaš, Yad Yashem (spominski kraj holokavsta), Vnebohod, Betfage; sveta maša, večerja in nočitev v Betlehemu.

3. dan: **ODHOD V GALILEJO** – Cezreja, Karmel, Saronska ravnina ob Sredozemskem morju, gora Tabor, prevoz v Nazaret, namestitev v hotelu za dve noči, večerja in nočitev.

4. dan: **GALILEJSKO JEZERO**, obisk krajev ob Galilejskem jezeru, kjer je Jezus učil in delal čudeže: Gora blagrov, Kafarnaum, Tabga, Kana Galilejska; sveta maša, povratek v Nazaret, večerja in nočitev.

5. dan: slavje Gospodovega Oznanjenja v Nazaretu in **POT V JERUZALEM** po Jordanski dolini. Kraj krščevanja ob Jordanu, Jeriha, Qumran, možnost kopanja v Mrtvem morju. Navzgor proti Jeruzalemu, namestitev v Betlehemu, večerja in nočitev.

6. dan: **SLAVJE GOSPODOVEGA VSTAJENJA V JERUZALEMU** – sveta

maša, Božji grob, križev pot, Ein Karem – rojstni kraj Janeza Krstnika in kraj Marijinega obiskanja pri Elizabeti. Povratek v Betlehem, večerja in nočitev.

7. dan: **CVETNA NEDELJA** – Jezusov rojstni kraj Betlehem, bazilika Jezusovega rojstva, cerkev sv. Katarine, votlina mleka, pastirske poljane, sveta maša. **Popoldne udeležba na procesiji cvetne nedelje z Oljske gore v Jeruzalem.** Povratek v Betlehem, večerja in nočitev.

8. dan: sklep romanja, odhod na letališče in polet domov. Avtobusni prevoz v Ljubljano.

VODSTVO ROMANJA: p. Peter Lavrih, ofm, CTS

CENA: 1.390 eur (pri udeležbi nad 40), če je udeležba manj kot 40 romarjev, se cena zviša za 70 eur.

V ceno je vključeno:

letalske vozovnice in letališke takse (ki se do odhoda lahko spremenijo), avtobusni prevozi do Dunaja in nazaj ter po Sveti deželi, vstopnine, kot so navedene v programu, polpenzijska namestitev, skupinsko zdravstveno in nezgodno zavarovanje.

V ceno ni vključeno:

napitnine za strežno osebje v hotelih in šoferje: 30 eur na osebo, doplačilo za enoposteljno sobo – 140 eur.

Način plačila: po prejemu vaše prijave vam pošljemo podatke za plačilo prvega dela 500 eur, ostanek plačila 15 dni pred odhodom.

BIVANJE: v hotelih v Betlehemu in v Nazaretu, dvo-/tro- posteljne sobe – TWC, polpenzion.

MOŽNOSTI PRIJAVE (obvezna je pisna prijava): s spletno prijavnico na spletni strani Komisariata: www.sveta-dezela.si ali s prijavnico, ki vam jo pošljemo po e-pošti ali navadni pošti.

Prijave sprejemamo takoj oz. do zasedbe mest, najpozneje do 10. marca 2025.

Pomembno!

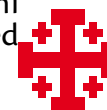
Potrebujete veljaven potni list (do izteka veljavnosti vsaj še 6 mesecev).

Od 1. januarja 2025 morajo imeti vsi potniki za Izrael pred začetkom potovanja veljaven vizum ali dovoljenje ETA-IL. Obrazec za vizum najdete in izpolnite na naslednji povezavi, ki jo kopirano vnesete v brskalnik (če se ne pokaže spletna stran v slovenščini, je možnost zamenjave jezika). Vstop v Izrael | Stran Podrobnosti o prijavi 1. V primeru težav nam pišite ali nas pokličite.

NAVODILA za romanje s potrebnimi informacijami boste dobili dva tedna pred odhodom.

Foto: Miguel Angel Villar Pixabay

Sveta dežela Jordanija – Sinaj

Romanje Stara zaveza
krščanska Jordanija, Petra in Sinaj
4.–10. oktober 2025 (7 dni)

1. dan, LJUBLJANA–ZAGREB– AMMAN: zbor v Ljubljani in vožnja do Zagreba. Polet prek Istanbula v Amman.

2. dan, AMMAN: po pristanku vožnja v hotel in počitek. Po zajtrku ogled jordanke prestolnice, v bibličnem času je bilo to mesto Amoncev, v grškem času pa Filadelfija. Obiščemo mestno citadelo in staro mestno jedro. Sveta maša pri frančiškanih. Povratek v hotel, večerja in nočitev.

3. dan, AMMAN – izlet v JERAŠ – ELIJEVE TIŠBE – dolina reke JORDAN – KRSTNI KRAJ: zajtrk in odhod na rodovitni sever dežele; začnemo z ogledom odlično ohranjenega glavnega mesta nekdanjega Dekapolisa – rimske Gerase, ki je bil eden viškov antike na Bližnjem vzhodu. Ustavimo se pri Tišbah, rojstnem kraju preroka Elija, sveta maša, nato pa se spustimo v dolino reke Jordan, kraj Jezusovega krsta, kjer okoli nas bežijo svetopisemski prizori in scene iz palestinskega življenja. Vrnitev v Amman in ogled mesta. Večerja in nočitev.

4. dan, AMMAN–MADABA–MKAVER–WADI MUJIB–PETRA: zajtrk in odhod proti jugu. V Madabi si ogledamo slaviti mozaik Svete dežele. Na gori Nebo uzremo Mojzesov pogled na obljubljeni deželo in obhajamo sveto mašo. Po kosilu nadaljujemo po slikoviti Kraljevi cesti, polni čudovitih pogledov in presunljivih naravnih lepot. Vzpnejo se na mističen kraj nekdanje trdnjave Mukawir, kjer je Herod dal obglaviti

Janeza Krstnika. Vzdolž najgloblje tektonskega jarka občudujemo največji »vadi« v Jordaniji, Wadi Mujib. Sledi vožnja po puščavski avtocesti do Petre. Namestitev v hotelu, prost večer, večerja in nočitev.

5. dan, PETRA–AQABA–prehod meje– TABE (SINAJ): zgodnji zajtrk in odhod proti Petri – mestu v kamnu, rdeča Petra, eden najlepših krajev na svetu, sveta maša v naravi. Navduši nas že vstopna soteska, Sik, ki se nenadoma razpre in zagledamo »Zakladnico«. Vožnja do Akabe in prosto do odhoda na Sinaj. Prihod v Tabo, večerja in nočitev.

6. dan, TABA–SAMOSTAN SV. KATARINE–VRH SVETE KATARINE–SHARM EL SHEIK: po zajtrku vožnja proti samostanu sv. Katarine, ki je eden najstarejših in najpomembnejših krščanskih samostanov. Navduši nas utrjena zgradba visoko v sinajskih gorah, ki je najlepša prav od zunaj. Obiščemo samostan, sveta maša v naravi. Preprosto beduinsko kosilo in počitek. Popoldne se odpravimo na vrh Mojzesove gore. Dobri dve

uri hoda je do cilja (kdor ne bi zmoget, lahko počaka v dolini), po želji si lahko za del poti, skoraj do vrha, privoščite kamelo. Tu vas čaka nagrada – razgled, ko zadnji, zlato rumeni žarki ustvarjajo čudovite sence na goli pokrajini pod nami. Kot Mojzesi smo, ki prejemo božje zapovedi ... Vrnitev v dolino, večerja in vožnja na letališče v Sharm el Sheiku.

7. dan, SHARM EL SHEIK–LJUBLJANA: nočni polet prek Istanbula proti Zagrebu. Avtobusni prevoz do Ljubljane.

Organizator romanja: agencija Oskar, duhovno vodstvo p. Peter Lavrih, ofm, CTS

CENA celotnega romanja na osebo v dvoposteljni sobi je **1.248,00 eur** (pri udeležbi nad 40 oseb).

V ceno je vključeno: letalske vozovnice in letališke takse (letališke takse se do odhoda lahko spremenijo), avtobusni prevozi na celotni poti, vstopnine za kraje, ki so navedeni v programu, namestitev v dvo- ali tro- posteljnih sobah, polpenzion (zajtrk in večerja), egiptovska viza, jordanska mejna taksa, lokalni vodiči in vodstvo romanja.

V ceno ni vključeno: doplačilo v primeru velikosti skupine 20–29 oseb 99 eur, doplačilo v primeru velikosti skupine 30–39 oseb 60 eur, doplačilo za enoposteljno sobo 99 eur, odstopnina v primeru višje sile 5,01 % vrednosti potovanja, napitnine za strežno osebje v hotelih in šoferje: 30 eur na osebo, plačilo zavarovanja odpovedi romanja, ki ga lahko uredite na Komisariatu.

NAČIN PLAČILA: po prejemu vaše prijave pošljemo podatke za plačilo prvega dela – 500 eur, za drugi del plačila pošljemo obvestilo približno mesec dni pred odhodom, skupaj z več informacijami o romanju.

MOŽNOSTI PRIJAVE (obvezna je pisna prijava): s spletno prijavnico na spletni strani Komisariata: www.sveta-dezela.si, ali s prijavnico, ki vam jo pošljemo po e-pošti ali navadni pošti. Prijave sprejemamo takoj oz. do zasedbe mest.

Ostale informacije:

Za romanje potrebujete potni list, ki bo veljaven vsaj še 6 mesecev od datuma odhoda. Vizum za vstop v Jordanijo je potreben. Uredi ga Agencija Oskar. Romanje bo izvedeno, če bo prijavljenih vsaj 20 romarjev.

PRIJAVE po pošti, telefonu, na spletu ali e-pošti:
DRUŠTVO PRIJATELJEV SVETE DEŽELE V SLOVENIJI
Tržaška 85, 1000 Ljubljana, SLOVENIJA
Telefon: 01 24 44 250, GSM: 041 669 134
www.sveta-dezela.si
komisariat@rkc.si

Pri prijavi vedno oddajte podatke:

priimek in ime, rojstni datum, naslov,

številka osebnega dokumenta, e-naslov in telefon

Pozabljene spretnosti

Pletenje košar

Tokrat bomo poskusili splesti pravo košaro, v kateri lahko na veliko soboto nesemo k blagoslovu jedila. Lahko jo uporabimo tudi kot nakupovalno košaro, prav pride še pri obiranju sadja ali pa v njej prinesemo pridelke z vrta.

Za pletenje košar potrebujemo nekaj osnovnih pripomočkov:

- ☞ **Materiali:** Najpogosteje se uporabljajo vrbove veje, lahko pa tudi ratan, trstika ali drugi naravni materiali
- ☞ **Škarje:** Za rezanje vej in drugih materialov.
- ☞ **Šilo:** Za prebadanje in širjenje lukenj v materialu
- ☞ **Klešče:** Za prijemanje in upogibanje trdih vej.
- ☞ **Lesena osnova:** Uporablja se za začetek pletenja in daje košari obliko
- ☞ **Voda:** Za namakanje vej, da postanejo bolj prožne.

Zdaj pa se lotimo dela.

Najprej je treba veje narezati, jih skuhati v kropu in olupiti, da postanejo prožne.

Začnemo s **pletanjem dna košare**. Uporabimo močnejše veje za osnovo in jih razporedimo v obliki križa. Ko je osnova končana, začnemo s **pletanjem stranic**. Uporabimo tanjše veje in jih prepletamo okoli osnovnih vej.

Ko dosežemo željeno višino, zaključimo pletenje tako, da konce vej skrbno vpletemo nazaj v košaro, da se ne razplete.

Zdaj lahko naredimo **še ročaj**. Izberemo nekaj daljših in prožnih vej, ki naj bodo dovolj dolge, da jih lahko upognemo v obliko ročaja.

Na vsaki strani košare izberimo dve točki, kjer želimo pritrditi ročaj. Vstavimo konce vej v pletenje košare na teh točkah in jih trdno pritrdimo.

Preostali del vej prepletamo med seboj, da ustvarimo trden in stabilen ročaj. Lahko uporabimo še nekaj tanjših vej za dodatno ojačitev in dekoracijo.

Foto: Ivan Marjanović

Nagradna številčnica

Poiščite štiri besede, ki jih zahtevajo opisi, in njihove črke pripišite k številkam. Črke nato prenesite v lik. Ob pravilni rešitvi boste v vodoravnih vrstah prebrali misel ameriškega znanstvenika in državnika Benjamina Franklina (1706–1790).

1 2 3 4 5 = član starejšega samostanskega reda, ki živi ločeno od drugih ljudi

6 7 8 9 = nebesni obok

10 11 12 13 = gmota snovi, ki se na strmem pobočju loči, odtrga od celote in zdrsne navzdol

14 15 16 17 = prekmurski izraz za veliko močvirsko ptico selivko z belim perjem po telesu, črnimi perutmi in dolgimi golimi nogami

Sestavil: Matej Pavlič

▷	14	2	11	2	17	8	4	13	7
4	16	10	16	2	6	12	5	3	2
6	10	8	13	3	12	1	8	7	16
2	9	3	8	6	15	7	8	9	2

Pravilna rešitev iz prejšnje številke se glasi:

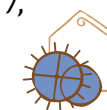
OBRNITE OBRAZ PROTI SONCU IN NIKOLI NE BOSTE VIDELI SENC.

Na uredništvo ste poslali 23 pravilnih odgovorov. Hvaležni smo vam za vaše vztrajno sodelovanje. Tokratni nagrajenci so:

1. nagrada: Neža Pirih, Clevelandska 45, SI-1000 Ljubljana
2. nagrada: Barbara Bevc, Šegova ul. 56, SI-8000 Novo Mesto
3. nagrada: Rezika Mlakar, Cesta na stadion 18, SI-1330 Kočevje

Rešitve pošljite na uredništvo Brata Frančiška (Ul. škofa Maksimilijana Držečnika 7, SI-2000 Maribor) do 10. februar 2025. Čakajo vas naslednje nagrade:

1. nagrada: Barbara simonič: Emaptija;
2. nagrada: Zadnja številka revije Magnificat;
3. nagrada: CD Hvalnice in večernice

Christian Gostečnik OFM PLES Z OGNJEM

Mladostnik daje svojim staršem izjemno možnost, da mu tisto, česar niso uspeli vgraditi vanj, ko je bil še otrok, posredujejo v njegovi mladostniški dobi. Gre za ponovitev primarnega odnosa iz zgodnjega otroštva, ko še ni bil star niti dve leti. Zaradi mladostnikovega uporništv in dozorevanja ter starševskega nerazumevanja mladostnikovega notranjega sveta je njihov medsebojni odnos postal izjemno naporen. Ko starši slednjič doumejo, da mladostnik ne more dozoreti brez njihove izrecne pomoči, in v ta odnos dejavno vstopijo, lahko to tudi staršem prinese veliko zadovoljstva, saj postane zrela in odgovorna odrasla oseba.

format 14 × 20 cm
trda vezava
obseg 352 strani
cena 22 €

Predstavljeno lahko naročite na naslovu: **Založba Brat Frančišek**
Prešernov trg 4; 1000 Ljubljana; telefon: 01 24 29 314; e-mail: zbf@ofm.si
www.ofm.si/zbf

